

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησία. . . δρ. 7.—

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—

Ἑξάμηνος. . . 4.—

Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος. . . 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Αὐγούστου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 38—39

ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἶμαι ἐγώ, ἡ γνωστὴ σας καὶ καλὴ σας Κυρά-Μάρθα, οἰκονόμος τῆς κυρίας Διαπλάσεως καὶ νοσοκόμος... τοῦ ψυχολογικοῦ μας καὶ γραμματικοῦ μας κυρίου Ἀνανία.

— Πῶς; τί εἶπατε;.. Εἶνε λοιπὸν ἄρρωστος ὁ Ἀνανίας;

— Μάλιστα, μικροὶ μου κύριοι καὶ δεσποινίδες. Ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακό του.

— Ποιὸ κακό;.. κανένα ἀλογοπαῖγνιο;..

— Μὴ βιάζεσθε αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε παρακάτω. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι μοῦ ἔπεσε ὁ κλήρος νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς 10ῆς Κυριακῆς. Διότι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει πολλὰς ἐργασίας καὶ δὲν εὐκαιρεῖ ἡ Ἀγάπη εἶνε ἐστὶν ἐξοχή μὲ τὰς ἑπτὰ μεγαλῆτερες ἀδελφές ἡ Πίσσα δὲν γράφει ποτέ... εὐανάγνωστα καὶ ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακό του.

Θὰ τὰ ποῦμε ὅσα τὸ δυνατόν συντομώτερα, γιατί κ' ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλην εὐκαιρία. Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶνε στημένον τὸ φαγητὸ διὰ τὸ μεσημέρι, —ντολμάδες κολοκυθάκια, ἂν ἀγαπάτε, —καὶ κάθε τόσο πρέπει νὰ δίδω μιὰ ματιὰ μὴν κολλήσουν ἔπειτα, στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἔχω στημένον στὸ κρεβάτι τὸν ἄρρωστο, κ' ἐπίσης κάθε τόσο πρέ-

πει νὰ δίδω μιὰ ματιὰ μὴν... ξεκολλήσῃ. Μὲ τέτοιους ὁρους, —βάλετε καὶ τὴ φοβερὴ ζέστη, —τὸ γράψιμο καταστᾶ βασανιστήριον, καὶ πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορώτερον.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀνανίας θέλησε νὰ πάρῃ καλὰ τὰ μέτρα του (καὶ πότε δὲν τὰ παίρνει;) διὰ νὰ μὴ παρῇ τὴν Κυριακὴν μας κανὲν ἐπεισόδιον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὅσο περισσότερο προσέχει κανεὶς, τόσο περισσότερο τὴν παθαίνει. Ἔτσι τὴν ἔπαθε καὶ ὁ Ἀνανίας! Ἐνθυμούμενος τὰ καταστρεπτικὰ παιγνίδια τοῦ «Ἡραίστου» του καὶ τὰς συμβουλὰς ὅλων τῶν φίλων μας, ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν μεταχειρισθῇ διόλου εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακὴν, καὶ διὰ νὰ διαβάσῃ τὰς ἀπαντήσεις καὶ νὰ τὰς κατατάξῃ εἰς σωροὺς, ἐξέθαψε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μιὰν παλὴν λάμπαν τοῦ λαδιοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνος—(ἀχ! τί ὠραία ἐποχὴ! τί φτήνεια τότε εἰς τὰ ἐμπορικά! ἄρα γε θὰ ἤθελε κανεὶς σὰς νὰ ζῇ εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν; αὐτὸ περιμένω νὰ ἰδῶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας...)—ναί, ἐξέθαψε τὴν λάμπαν τοῦ λαδιοῦ, τὴν ἐκαθάρισε, ἀγόρασε φυτίλια, τὴν ἐμοντάρισε καὶ χθὲς τὸ βράδυ τὴν ἀναψε...

Ἐκαὶ λαμπρά. Ὁ ψυχογυῖός μας ἦτο κατενθουσιασμένος. Κάθε τόσο ἀκούα νὰ φωνάζῃ:—Νὰ λάμπα τοῦ Θεοῦ! Ὁχι, σὰν ἐκεῖνον τὸν Ἡραίστο, τὸν ἀναθεματισμένο!... Οὐ νὰ καθῇ!...

Ἄλλῃ φορὰ εἶπε:

—Καλὰ λένε πῶς κάθε πέρσιν καὶ καλλίτερα!... Οἱ πατέρες μας ποῦ ἔκαιαν λάδι, ἦταν πολὺ πιδ εὐτυχεῖς ἀπὸ μᾶς ποῦ ἔχουμε πετρέλαια καὶ γκαζία!...

—Ἐμένα τὸ λές, Ἀνανία; τοῦ εἶπα. Καὶ δὲν τὸ ξεύρεις ὅτι αἱ ἐφευρέσεις κατέστρεψαν τὸν κόσμον; Ποῦ ἀκούσθηκαν τὸν παλὸν καιρὸ, τὰ δυστυχήματα ποῦ συμβαίνουν σήμερα;... Συγκρούσεις, ἐκρήξεις, κυκλώματα... ξέρω καὶ ἐγὼ;

Ἄλλῃ στιγμῇ τὸν ἀκούσα νὰ λέγῃ:

—Τίποτε, δόξα σοι ὁ Θεός! Κοντεύω νὰ τελειώσω τὴν κατὰξιν καὶ δὲν συνέβη τὸ παραμικρό! Πάει, τὴν ἐγλυτώσαμε αὐτὴ τὴ φορὰ!...

Ἐκαρὰ τὸ σταυρὸν μου καὶ ἀπήντησα:—Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ τοῦ Θεοῦ τ' αὐτὴ!

Εἰργάσθη ὁ καίμενος ὁ Ἀνανίας ὡς τὰς τρεῖς ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἔσθυσε ἔπειτα τὴν εἰρηνικὴν τοῦ λάμπα, ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖον, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κατὰξιν ἦταν τελειωμένη· εἶχε σκοπὸ νὰ σηκωθῇ πρωτῶ πρωτῶ διὰ νὰ γράψῃ τὴν κρίσιν.

Τὸ «πρωτῶ-πρωτῶ» τοῦ Ἀνανία δὲν εἶνε ποτὲ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὰς ὀκτώμην (ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ψυχογυῖός μας εἶνε λιγάνι ὑπναρᾶς—ἀλλὰ, ὅταν ἀγρυπνᾷ κανεὶς ὡς τὰς τρεῖς!...) Ἐγὼ ξυπνῶ πιδ πρωτῶ, σὰν γρηὰ ποῦ εἶμαι... Καὶ σήμερα λοιπὸν ἐξύπνησα εἰς τὰς πέντε. Ἐσιγύρισα τὸ σπῆτι, ἔκαμα διάφορες δουλειὰς καὶ ἔπειτα... ἐξεκλείδωσα τὸ γραφεῖον διὰ νὰ τὸ σκουπίσω.

Ἀμέσως, μόλις ἀνοιξά τὴν θύραν, μ' ἐκτύπησε δυνατὴ μυρμηδὼν λάμψης, καὶ συγχρόνως ἀκούσα ἓνα παρατεταμένον φρρρρρ... σὰ νὰ ἐσέκονεν ἀέρας χαρτιά.

—Μπᾶ! ἦταν ἡ πρώτη μου ἀπορία· πῶς ἔγινε τέτοιο ρεῦμα, ἀφοῦ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου εἶνε κλειστά;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σκεφθῶ περισσότερα, οὔτε νὰ προχωρήσω...

Κάτι πράγματα μαλακά, ἐλαστικά, μαῦρα, ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν δαιμονισμένα, ἐπερνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ μ' ἔκαμναν νὰ χοροπηδῶ καὶ νὰ ξεφωνίζω...

Τὰ εἶδα στὰ μισοσκότεινα καὶ τὰ ἐγνώρισα:

Ἦσαν ποντίκια. Καὶ τί ποντίκια!... Ποντίκαροι! Καὶ ἦσαν ἀπὸ δαῦτα ὀλίγηρος στρατός!...

Τίποτε δὲν φοβοῦμαι εἰς τὸν κόσμον περισσότερο ἀπὸ τὰ ποντίκια. Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ βρεθῶ ἀνάμεσα σὲ χίλια λεοντά-

ρια, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φοβοῦμαι λιγώτερον...

Ἐπέταξα τὸ φτερό μου καὶ ἔφυγα σὰν τρελὴ.

Καὶ τὰ ξεφωνητά μου ἀναστάτωσαν ὅλον τὸ σπῆτι.

Πρώτος-πρώτος ἔτρεξε, μισοκοιμισμένος, ὁ Ἀνανίας. Γρήγορα ὅμως ἐξύπνησε εἰς τὴν ἐντέλεια, ὅταν εἶδε τὴν συμφορὰ καὶ τὴν καταστροφὴ!...

Ἡ ἀγέλη τῶν ποντικῶν εἶχεν ἐξαφανισθῇ. ὁ Ἀνανίας δὲν εἶδε παρὰ τὰς οὐρὰς τῶν τελευταίων ποῦ ἔφρουγαν, —ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ γραφεῖον ἀγῆς Μαδιάρ, καὶ ἀφοῦ ἐξηφάνισαν εἰς τὰ βάθη τῶν στομαχῶν των... τὰ δύο τρίτα τῶν ἐπιστολῶν σας!...

Καὶ ἠύραμε τὸ πάτωμα στρωμένο μὲ κομματῖα, μὲ κομματάκια, μὲ κουρέλια χαρτιῶν λαδωμένων... Οἱ σωροὶ εἶχαν λιγυνέσῃ, σὰν ἄνθρωποι ποῦ νηστεύουν δέκα μέρες... Ἀντίο, Κυριακή!...

Ὁ Ἀνανίας ἐδιαπλάτωσε τὰς γρίλλιας, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶδε τὰ γενόμενα, καὶ ἀμέσως... ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Ἐτρεξα νὰ φέρω ξεῖδι... Τὸν ἐρράντισα ἀλύπητα καὶ συνηλθε. Ἐ, παιδιά μου! Τὸ γραφεῖον ἦτο γεμάτο λίδια· δὲν ἔλειπε παρὰ τὸ ξεῖδι, γιὰ νὰ γίνῃ... σαλάτα σωστή. Μὰ τί εἶχε συμβῇ;

Δὲν ἀργήσαμεν νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν: Ἡ παλὴν λάμπα τοῦ λαδιοῦ, ποῦ τὴν ἐξέθαψεν ὁ Ἀνανίας ἀπὸ τῆς σοφίας, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ τρέχῃ. Κρυφόν, ὑποῦλον ἐλάττωμα, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸ ἐνόησε κανεὶς... Τὸ δοχεῖον τοῦ λαδιοῦ εἶχε μιὰν μικροσκοπικὴν τρυπίσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ λάδι ἐχύνετο σιγά-σιγά, —μὰ πολὺ σιγά, —ἀκολουθοῦσε τὸ πόδι τῆς λάμπας καὶ καταστάλαζε εἰς τὸ τραπέζι. Ἐτσι σιγὰ σιγὰ —μὰ πολὺ σιγὰ, —εἰς τὸ τραπέζι εἶχε σχηματισθῇ μιὰ μικρὴ λίμνη ἀπὸ λάδι. Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, δηλαδή μιὰν ὥραν πρὶν φύγῃ, ὁ Ἀνανίας ἐξεναγέμισε τὸ δοχεῖον, διότι τὸ λάδι εἶχε καῇ. Καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλη ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς. Διότι ἡ λίμνη ἦρε τροφὴν καὶ ὅλο ἐμεγάλονε, ἐμεγάλονε, —ὁ Ἀνανίας εἶχε φύγῃ πιά, χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ, κρυμμένην κάτω ἀπὸ τὰ στολίδια τῆς καλαμαριᾶς, —καὶ ἐπλημύρισε τὸ τραπέζι καὶ ἔδρεξε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἔκαμα θάλασσα.

Τότε ἔτρεξαν οἱ ποντικοὶ νὰ ποτελειώσουν τὴν καταστροφὴν. Θὰ πῆτε: μὰ ποῦ εὐρέθησαν τόσοι ποντικοί; Ἀπλοῦστατα: κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι μας εἶνε ἀλευράδικο, καὶ καθὼς ἔχετε ἴσως ἀκουστά, τὰ ἀλευράδικα τρέφουν τὰ μεγαλύτερα ποντίκια. Λοιπὸν, ὁ στρατός των, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὴν ὀρεκτικὴν μυρμηδὼν, ἀνέβη ἀπὸ κάτω καὶ εἰσέβαλε γενναϊότατα εἰς τὸ γραφεῖον. Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά;... Ἀ! μὴν εἰσθε κοινοί! Τὰ ποντίκια δὲν εἰσβάλουν οὔτε ἀπὸ θύρας, οὔτε ἀπὸ παράθυρα... Ἐχουν ὁδοὺς καὶ εἰσόδους μυστικάς, ἰδικὰς των. Ἐρχονται καὶ φεύγουν, χωρὶς νὰ ἤξυρῃ κανεὶς ἀπὸ ποῦ. Εἶνε διαβολεμένα ζωντανὰ τὰ ποντίκια, πῶς τὰ θέλετε!... Ποιὸς ξεύρει ἀπὸ ποῖα κρυφὴ τρύπα τοῦ πατώματος, κάτω ἀπὸ ποῖο ἐπιπλόν, ἔγινε ἡ εἰσβολή! Τρέχα γύρευε!

—Καλὰ... ἀμὴ ἡ Πίσσα;

Νὰ μιὰ ἀπορία λογική! Πῶς τὰ ἄφισε νὰ εἰσβάλουν ἡ Πίσσα ἀφοῦ μάλιστα ἦτο κλειδωμένη εἰς τὸ γραφεῖον;

Ἐ, παιδιά μου! Καὶ ὁ γενναϊότερος πολεμιστὴς εἰσπορεῖ νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐγθροῦ. Ἐνθυμοῦμαι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὁθωνος... ἀλλὰ ὄχι, πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ σύντομα, καὶ χωρὶς παρεκβάσεις. Νὰ μὴ ξεχνῶ καὶ τοὺς ντολμάδες!... Λοιπὸν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ Πίσσα, ἄμα εἶδε τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα ποντίκια, τὰ ἔχασε. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπνίξε πέντε-ἕξι, καὶ ἠύραμεν τὰ πτώματά των ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐπειτα ὅμως θὰ τῆς ἐρρίχθησαν κατὰ ἑκατοντάδας, θὰ τὴν ἄρχισαν στὰς δαγκαματιὰς καὶ θὰ τὴν ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψῃ ἀναχωρή-

καὶ ἴσως συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας... Τί νὰ σοῦ κάρη καὶ ἡ δυστυχισμένη συνεργάτα μας! Ἐπρεπε προπαντὸς νὰ σώσῃ τὸ περὶ τῆς, δηλαδή τὴν γούναν τῆς... Μὴ τὴν γελάτῃς; τὰ ἴδια δὲν ἔπαθε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς μὲ τοὺς Πυγμαλῖους; Καὶ σημειώσατε ὅτι καθεὶς Πυγμαλῖος ἦτο τὸ ἑκατομμυριοστὸν τοῦ Ἡρακλείους· ἐνῶ ἐγὼ εἶδα κατὶ ποντίκαρον, ποῦ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἦταν μικρότερον ἀπὸ τὴν Πίσσα.

Πάει τὸ ἓνα κακό... Τώρα τὸ ἄλλο: Ὁ Ἀνανίας ἄρρωστος! Συνηλθε μὲν ἀπὸ τῆς λιποθυμίας, ἀλλ' ἀμέσως τὸν ἐπίασαν πόνοι, ἐμετοὶ καὶ... μὴν ἐρωτᾶτε τί ἄλλο! Αὐτὰ παθαίνει ὅταν συγκινηθῇ πολὺ ὁ ψυχογυῖός μας... Καὶ ἀντὶ νὰ καθῇ στὸ τραπέζι νὰ γράψῃ, ἀναγκάσθηκε νὰ πῆσῃ ἐξηγνητὴς στὸ κρεβάτι. Νά, τώρα τὸν ἔχω ἐκεῖ, μὲ χίλια καταπλάσματα, γιαιτρικά καὶ γιαιτροσόφια. Καὶ νὰ ἰδῇτε τί φαγᾶς ποῦ εἶνε... ποῦ ἐπιμένει νὰ φάγῃ τὸ μεσημέρι ντολμάδες!...

Πῶς θὰ γίνῃ μὲ τέτοια χάλια αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Κυριακή; Τὰ γράμματα ποντικοφαγώμενα καὶ λαδωμένα. Ὁ κριτὴς εἰς τὸ στρώμα...

Τί νὰ γίνῃ! Μὲ ὅσα γράμματα ἐμειναν ἀκέραια καὶ μὲ ὅσα θὰ μπόρῃς νὰ διαβάσῃς ἀπὸ τὰ κουρελάκια, θὰ γράψω τὴν κρίσιν ἐγὼ. Ἐτσι ἐπρόσταξεν ἡ κακὴ μας Μοῖρα καὶ ἡ καλὴ μας κυρία Διάπλασις!...

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Δὲν εἶνε πιά προκοπὴ μ' αὐτὰς τὰς λάμπες, παιδιά μου. Ἡ μιὰ σοῦ γίνετα Ἡραίστος, ἡ ἄλλη... Νιαγάρρα! Εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ καταργήσουμε καθὲς φῶς, καὶ ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς νὰ γίνετα ἡμέρα, —μὲ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ!

Ἐπῆγα μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ τοὺς ντολμάδες μου. Εἶχαν πιῇ ὅλο τοὺς τὸ νερὸ καὶ ἀπὸ τρεῖς νὰ κολλήσουν. Εὐτυχῶς τοὺς ἐπρόφθασα...

Μιὰ ματιὰ καὶ στὸν Ἀνανία... Κι' αὐτὸς εἶχε πιῇ ὅλο τοῦ τὸ νερό, καὶ εἶχε κολλήσῃ... ὁ λαιμὸς του ἀπὸ τὴ δίψα. Τὸν ἐπρόφθασα καὶ αὐτόν.

Τώρα ἐμπρός, τὴ δουλειά μου. Βλέπω ὅτι ὅσα γράμματα λαδωμένα καὶ ἄν ἐτρωγάλισαν οἱ ποντικοί, πάλι μένουν ἀρκετά, διὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν. Μόνο ποῦ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε λαδωμένα καὶ θὰ μὲ στραβώσουν διὰ νὰ τα διαβάσω... Καλέ, δὲν βαρύνεσαι! Ὅσα μπορῶ καλὰ, —ὅσα δὲν μπορῶ τὰρίνω.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τὴν ἐρώτησιν: «Εἰς ποίαν χώραν καὶ εἰς ποίαν ἐποχὴν (αἰῶνα) θὰ ἠθέλατε νὰ ζήτε;»

Τί ὠραία ἐρώτησις! Πῶς ἤθελα νὰ λάβω μέρος καὶ ἐγὼ! Διὰ νὰπαντήσω ὅτι ἤθελα νὰ ζῶ ἀκόμη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὁθωνος. Τί λαμπρὰ ἐποχὴ! Τί καλὸς βασιλεὺς!... Τί φτήνεια εἰς τὰ ἐμπορικά! Ἀ, εἶμαι βεβαία ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας θὰ προτιμῶν τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ ὁ σωρὸς τῶν Ὁθωνιστῶν, —ὡς τοὺς πῶ ἔτσι, —θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους. Καὶ σίγουρα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς θὰ βραβευθῇ...

Ἐρχων τοὺς σωροὺς... Διαβάζω, διαβάζω, τίποτε... Μὰ δὲν μπορεῖ! Οἱ Ὁθωνισταὶ μου θὰ εἶνε εἰς τὸ τέλος... Πρὸς τὸ παρὸν βλέπω: Ἀρχαία Ἑλλάς — Αἰὼν τοῦ Περικλέους — Μεσαίωρ — Ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, — Τριακοστός Αἰὼν — Τελευταῖος Αἰὼν, κτλ. κτλ. Εἶνε σημειώσεις τοῦ Ἀνανία ποῦ ἐξεχώρισε τὰ γράμματα. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ Ὁθωνισταὶ μου;... Διαβάζω... διαβάζω...

διαβάζω... Ἀχ, αὐτὰ τὰ λάδια!... Μπρέ! μὴν ἐλαδῶ-θησαν ὅλοι οἱ Ὁθωνισταὶ;...

Ἦμουν πολλὴν ὥραν βυθισμένη εἰς τὸ διάβασμα, καὶ ζαλισμένη, καὶ θαμνωμένη, ὅταν ἐξαφνα ἀκούω τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Σκύφτω ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ ποῖος εἶνε... καὶ τρέβω τὰ μάτια μου! Ἀπέξω ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μας, εἰς τὸν δρόμον, βλέπω μαζεμένα ἓνα σωρὸ παιδιά... Καὶ τί παιδιά! Τὸ πρῶτο, ποῦ ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἐφοροῦσε κατὰ ροῦχα σάν... μακεδονίστικα. Ἐνα ἄλλο, κοντὰ στὴν πόρτα, ἦταν ντυμένο σὰν τρελλὸς καὶ ἐκρατοῦσε ἓνα παιγνίδι ποῦ παρίστανε πύργον τοῦ μεσαιῶνος. Ἐνα κορίτσι ἐφοροῦσε κρινελλόν, ποῦ δὲν τὸ ξεύραμε οὔτε τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁθωνος... Νὰ καὶ μιὰ ἀρχαία Ἑλληνὶς σὰν τὴν Δούγκαν. Νὰ καὶ ἓνας μικρὸς σιδηρόφρακτος, μὲ περικεφαλαία σὰν βουτηχτής... Τί εἶνε αὐτὰ; Μὴν ἐνόμισαν ὅτι εἶνε Ἀποκρητὲς καὶ ὅτι ἡ Διάπλασις δίδει μὲν μὰλ' —μασέ;...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «βουτηχτή», ποῦ δὲν βλέπω τὰ μοῦτρα του, τὰλλα παιδιά σὰν νὰ τὰ γνωρίζω... Τὰ βλέπω εἰς τὸ γραφεῖόν μας καθέ-

μέρα. Νά, ὁ Δικέφαλος Ἀετός, ὁ Ὀυγὸς τοῦ Μορσοπράνον, τὸ Ὑπὲρ Πατριδός, ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογίου, ἡ Κρεόλη... Καλὲ εἶνε οἱ φίλοι μας μα-σκαρεμένοι! Μπᾶ σὲ καλὸ τοὺς!...

Τρέχω, τρέχω, νὰ τοὺς ἀνοίξω...

Τραβῶ τὸ σχοινὶ καὶ περιμένω στὴ σκάλα... Περιμένω, τίποτε!... Ἐανατραβῶ... τίποτα! Μπᾶ, πῶς; δὲν ἀνεβαίνει κανεὶς;

Κατεβαίνω ἐγὼ, φθάνω στὴν ἐξώθυρα, τὴν εὐρίσκω ἀνοιχτή, ἀλλὰ οὔτε παιδί, οὔτε τίποτε!... Μυστήριον!

Μόνον μιὰ ἐφημερίδα εὐρίσκω πεταγμένη εἰς τὴν εἴσοδον... Θὰ ἦτο, φαίνεται, ὁ διανομὴς ὁ ὁποῖος ἐκούδου-νισε, καὶ ἄμα τοῦ ἀνοίξα, ἐπέταξε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔφυγε.

Ἀλλὰ τόσα παιδιά ποῦ εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρον; Μ' ἐγέλασαν λοιπὸν τὰ μάτια μου;

Ἀκριβῶς! Τὰ παιδιά ποῦ μοῦ ἐφάνηκε ὅτι εἶδα, ἦσαν... ὄραμα! Πλάσματα τῆς φαντασίας μου, ποῦ εἶχεν ἐξαφθῇ ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι μοῦ παρουσία-ζαν τόσην ὥραν ὅλων καὶ ἱππότηας, πύργους, τρελοὺς, μαρ-θωνομάχους, τροβαδούρους, — ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν τὰ ἦθη, τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅπλα... Καὶ βυθι-σμένη μέσα εἰς τοὺς κόσμους αὐτοὺς, ἔπαθα παραίτησιν, καθὼς λέγουν καὶ οἱ γραμματισμένοι.

Ἐγέλασα μὲ τὸ πάθημά μου καὶ ἐπανῆλθα εἰς τοὺς σω-ροὺς μου.

Πῶς θὰ ξεμπλέξω τώρα μὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος; Ἀπὸ ποῦ νὰρρίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω; Τί μέθοδον νὰκολούθω;

Ἀ, θὰ πελαγώσω χωρὶς ἄλλο! (Κι' αὐτὰ τὰ λάδια!...)

Νὰ καὶ ἔρχετα ὁ κύριος Φαίδων. Σὲ καλὴ ὥρα! Αὐτὸς θὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπορία...

Τὸν σταματῶ καὶ τὸν ἐρωτῶ... Ὁ κύριος Φαίδων, ὅταν δὲν εἶνε στὰ καλὰ του, ἔχει κατὶ νεῦρα! Παναγία μου! Καὶ ἔτυχε νὰ εἶνε μὲ τὰ νεῦρα του, διότι πάλι κάμνει ζέστη φοβερή, μολονότι ἔσπευσε νὰ γράψῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του ὅτι τὸ καλοκαί-ρι ἐτελειώσε.

«Βλέπω μαζεμένα ἓνα σωρὸ παι-
διά.» (Σελ. 299, στ. 6'.)

— Έχεις βεντάλια ; μού λέγει εἰς ἀπάντησιν. Δός μου γρήγορα μιά βεντάλια γιατί θά πάω νά γράψω !

— Ορίστε βεντάλια. . . Ἀλλά γιά κείνο πού σας ρώτησα ;

— Νά κατατάξης τούς σωρούς κατὰ χρονολογικήν σειράν, καί νάρχισης εἴτε ἀπό τήν ἀρχήν εἴτε ἀπό τὸ τέλος — ἀδιάφορον !

Καί ὁ κύριος Φαίδων ἐμβήκε εἰς τὸ γραφεῖόν του καί ἐκλειδώθηκε.

Σειρά ξεύρω τί θά πῇ, ἀλλά χρονολογική ; Πρώτη φορά τὸ ἀκούω. Ψάχνω εἰς τὸ λεξικὸν καί εὐρίσκω : « Χρονολογικός-ή-όν : ὁ ἔχων σχέσιν μετὰ τὴν χρονολογίαν. »

Πάρ' τον στὸ γάμο σου νά σου πῇ καὶ τοῦ χρόνου !

Καὶ ποῦ ξεύρω ἐγὼ χρονολογίας ; Μήπως εἶμαι ἱστορικός ; Καλὰ, πρῶτα ὁ Ἀδάμ... ἔπειτα ὁ Χριστός. . . ἔπειτα ὁ Καποδίστριας. . . ἔπειτα ὁ Ὄθων. . . ἔπειτα ὁ Γεώργιος. Αὐτὰ τὰ ξεύρω. Ἀλλά ὁ Περικλῆς ; ὁ Ἀλέξανδρος ; ὁ Μέγας Ναπολεὼν ; οἱ Σταυροφόροι ; . . . Μὲ τί σειρά ἔρχονται αὐτοί ;

Καλὲ δὲν βαρύνεσαι πού θά σπᾶσω τώρα τὸ κεφάλι μου ! Ἀρχίσω ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, καὶ ἔπειτα. . . ὅπου μὲ βγάλῃ ἡ ἀκρὴ !

Καὶ νά ἴσα-ἴσα ἡ Δροσιά τοῦ Φαλήρου—ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη,—πού ἤθελε νά ζῇ εἰς τὸν Παράδεισον μαζί μετὰ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν. «Θά ἤμουν πολὺ εὐτυχεμένη—λέγει,—καὶ δὲν θά ὑπῆρχε κίνδυνος νά ὑποπέσω εἰς τὴν λαιμαργίαν τῆς Εὐδίας καὶ νά διωχθῶ, πρῶτον διότι ὅταν μὴ ἀπαγορεύῃ τίποτε φαγώσιμον ἢ μαμμά, δὲν τὸ τρώγω ποτέ, (πόσῳ μᾶλλον ὁ Θεός !) καὶ δεύτερον διότι τὰ μῆλα δὲν μού ἀρέσουν καὶ τόσῳ πολὺ. » Αὐτὸ μάλιστα ! Ἄν ἀλήθεια δὲν σοῦ ἀρέσουν τὰ μῆλα, ὁ ὅφιος, Δροσιά τοῦ Φαλήρου, ἄς σου ἐφαλλε !

Καλὲ δὲν μου λέτε, ὁ Ἀβραάμ καὶ οἱ Πατριάρχαι δὲν εἶνε ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸν Ἀδάμ ; Ἔτσι θυμοῦμαι ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν μου. Λοιπόν, τώρα θά πιάσω τὴν ἀπάντη-

σιν τοῦ Ἀοιδοῦ τῆς Φλωρεντίας, πού εἶνε καὶ αὐτὴ μοναχὴ τῆς. Ὁ Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας, παιδιὰ μου, ἤθελε νά ζῇ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀβραάμ, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καί. . . νά ἐκδιδοῖται καὶ ἡ Διάπλασις ! Δὲν εἶνε πολὺ περίεργον αὐτὸ ; Πῶς ἡμποροῦσε νά τυπώνεται Διάπλασις, λέγω, ἀφοῦ τότε δὲν θά ὑπῆρχε τυπογραφεῖον ; Ἀλλὰ καὶ τί ψευδῶνυμον θά εἶχε ὁ φίλος μας εἰς τὴν Διάπλασιν. . . τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραάμ ; Διότι τότε ἀκόμη πού Φλωρεντία ! . . .

Ἄ ! σταθῆτε ! λάθος ! Ἐπρεπε νάρχισω ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Θυρωτοῦ τοῦ Παραδείσου. Διότι αὐτὸς ἐπιθυμοῦσε νά ζῇ « πρὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου, μόνος εἰς τὸ ἀπέραντον χάος, διὰ νὰ περιγράψῃ εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκετο τότε... ἡ ἀνθρωπότης... » Ἡ ἀνθρωπότης ; Μὰ ἔτσι λέει, ὅτι μήπως κάμνω λάθος. Ὅχι ! ἂν καὶ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε καταλαδωμένη, ἡ λέξις διακρίνεται καθαρώτατα. Καὶ ἀπορῶ πολὺ μετὰ τὸν

Θυρωτὸν τοῦ Παραδείσου πῶς φαντάζεται « ἀνθρωπότητα » μέσα εἰς τὸ χάος !

Νά τώρα τὸ Βυζαντινὸ Ἀηδόνι καὶ ἡ Χαρούμενη Καρδούλα πού δὲν ἐκατάλαβαν τὴν ἐρώτησίν μας. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των διακρίνω τὰς λέξεις : ἀνοιξίς, χειμῶν, φθινόπωρον, καλοκαίρι... Ἐπῆραν λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ὡς ὦραν τοῦ ἔτους ! Μὰ ἴσα-ἴσα διὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ τὸ λάθος, ἡ Διάπλασις ἔγραψεν ἐντὸς παρενθέσεως καὶ τὴν λέξιν αἰῶν.

Τὸ Ἀσημένιο Κῦμα ἤθελε νά εἶνε μεγάλος διὰ νά ἐπῆγαινε εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Πτωχικὴ Καλύβη εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅτι ἐπολεμοῦσε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ὁ Δύων Ἥλιος θά ἤθελε νά ζῇ εἰς χώρας ἀγνώστους διὰ νά τὰς ἐξερευνήσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ. Ὁ Νυκτοβόλαξ μᾶς διηγείται μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τὸν καθηγητὴν του, ὅπου εἶδε καὶ ἤκουσε πολλὰ. Ὁ δὲ Μεταρχολικός Ἑρμῆτης ποθεῖ νά εὐρίσκεται μακρὰν τῆς κοινωνικῆς τύρβης (ἐγὼ τὸ ξεύρω τύρβης) ὅπου τὸ ψεῦδος, ἡ ὑποκρισία κτλ.— Νά σας πῶ τὴν ἀγίαν ἀλήθειαν : ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς δὲν ἐκατάλαβα μεγάλα πράγματα. Μπορεῖ νά εἶμαι κουτὴ. Εἶνε ὅμως καὶ ἀπὸ πολὺ λαδωμένες, ὥστε δὲν ἐδιάβασα παρὰ ἀκρες-μέσες.

Ἀρχισα, καὶ ἀκόμη δὲν ξέρω... ἀπὸ πού πρέπει νάρχισω ! Καλὲ δὲν βαρύνεσαι ! Ἄς ρίξω τὸ χέρι μου μετὰ κλειστὰ μάτια στοὺς σωρούς. . .

Ἄ, νά ! Σὲ καλὸ σωρὸ μ' ἔρριξε ἡ τύχη. Εἶνε οἱ Χριστιανοί. Εἶνε ἐκεῖνοι πού ἤθελαν νά ζοῦν στὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, διὰ νά τὸν ἱδοῦν, νά τὸν γνωρίσουν, νά τὸν ἀκούσουν. Τί εὐτυχία !... Θά μου πῇτε : Τὸν Χριστὸν δὲν θά τὸν ἱδοῦμε μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ; Ναι ! ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νά ζήσωμεν καὶ νά ὑποφέρωμεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ νά νηστεύσωμεν, καὶ νά κάμωμεν τὸ καθήκον μας, καὶ νά ἡμεθα καλοὶ ἄνθρωποι, ἐνάρετοι... Κάπως δύσκολο τὸ πρᾶγμα. Ἐνῶ ἂν ἐζούσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, τί εὐκολία ! Ἐνα ταξιθεῖσαι ὡς τὴν Βηθλεὲμ, ὡς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ θά τὸν ἐβλέπαμεν μίαν χαρά !

Ἐ, παιδιὰ μου ! Πόσοι ἔζησαν ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καὶ εἰς τοὺς ἰδίους τόπους ὅπου ἐζοῦσεν ὁ Σωτὴρ, χωρὶς νά τὸν ἱδοῦν, χωρὶς νά τὸν ἀκούσουν καί... χωρὶς νά τὸν πιστεύσουν ! Καὶ ἀπὸ ὅσους τὸν εἶδαν καὶ τὸν ἤκουσαν τότε, πόσοι δὲν ἔμειναν ἀδιάφοροι, ἢ δὲν τὸν περιεφρόνησαν, δὲν τὸν ἐπεριγέλασαν, δὲν τὸν κατεδίωξαν ! . . . Οἱ περισσότεροι, παιδιὰ μου, οἱ περισσότεροι ! Μετὰ τὴν γεροντικὴ μου γνῶσι λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι θά ἦτο μέγας κίνδυνος νά ζῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ... Διότι ἡμποροῦσε μίαν χαρὰ νά ἐκλάβῃ τὸν ὕδιν τοῦ Θεοῦ ὡς ἐχθρὸν τοῦ Καίσαρος, ὡς ἀγῶνιστὴν καὶ ὡς λαοκλάνον. Διὰ τὸ ὅχι ; Μήπως εἶχεν εἰς τὸ μέτωπόν του γραμμὴν τὴν λέξιν Χριστός ; Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος δὲν ἐδολίσε καὶ δὲν τὸν ἠρνήθη ; Ἔτσι μού φαίνεται ὅτι εἴμεθα πολὺ τυχερότεροι πού ζοῦμεν τώρα, καὶ πιστεύομεν τὸν Χριστὸν, χωρὶς νά τὸν ἱδοῦμεν. Ἄ, μᾶς ἐμακάρισε καὶ ὁ ἴδιος : « Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες » εἶπε... Ὁ σωρὸς εἶνε μέγας. Ἰδοὺ πρώτη ἡ Ἀδελφὴ Ψυχὴ, ἡ ὁποία ἤθελε νά ζῇ ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 33ου ἔτους τοῦ Α' αἰῶνος, διὰ νά γνωρίσῃ τὸν Χριστὸν « νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὡς ταπεινοτάτῃ δούλῃ, νὰ αἰσθανθῇ τὸν σεισμὸν τοῦ θανάτου καὶ νὰ ποθάνῃ... ἢ μᾶλλον νά ζήσῃ αἰωνίως εἰς τὸν Παράδεισον. — » Ἡ Ἰὼ πού « κατήντησε νά μας θυμᾶται μόνον κάθε... Κυριακῇ », λέγει ὅτι ἐδιάβασε ἐστὴν Ἱερὰν τῆς Ἱστορίας, ὅτι τὴν ἐποχὴν πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ὑπῆρχαν στὸν κόσμον καὶ ποιμένες (Φυσικά !) Ἀρα ὑπῆρχαν καί... ποιμενίδες (Βεβαιότατα !) Λοιπόν, μιά τέτοια ποιμενὶς ἤθελε νά εἶνε ἡ Ἰὼ, διὰ νά στολίσῃ τὸ καλλίτερό της ἀρνάκι μ. κορδέλλες, καὶ μίαν καὶ δύο εἰς τὴν Φάτην, καὶ τὸ προσφέρει εἰς τὴν Μαρίαν διὰ νά παῖξῃ μετὰ αὐτὸ τὸ θεῖόν της Βρ

φος. Ἀλλὰ θά τὸ ἐμάνθανεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης καὶ θά διέτασεν ἀμέσως νά τὴν ἀποκεφαλίσουν (πῶ, πῶ !) καὶ « ἔτσι θά εἶχαμεν καὶ μίαν Ἀγίαν Ἰνῶ, πού τώρα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἡμερολόγιον. » Σωστά ! — Ὁ Σίγριος ἤθελε νά ζοῦσε τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ « διὰ νά εἶνε μεταξὺ τῶν παιδίων ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἠυλόγησεν ἡ ἀγία Του χεὶρ, καὶ τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τοιαύτης εὐλογίας φρουρούμενα, δὲν θά ἐκινδύνευαν ποτὲ νά παρασυρθοῦν ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἔχθρου. » — Ἡ Μυστηριώδης Φύσις θά ἐβλέπε μετὰ τὰ μάτια τῆς ὅλα ὅσα διαβάζομεν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην (ὅλα ; πού θά ἐπρόφθαινε νά τὰ ἰδῇ ὅλα !) καὶ « πιθανὸν νά ἦτο καὶ αὐτὴ καμμία Ἀγία καὶ σήμερον νά τὴν ἐώρταζεν ὁλος ὁ κόσμος. — Ἡ Χριστιανὴ Παρθένος, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, θά ἐποθοῦσε ἐπίσης νά θυσιασθῇ, ὡς « αἱ ἅγιαι ἐκείναι γυναῖκες, αἵτινες βασιανισθεῖσαι ἀπέθανον μάρτυρες τῆς ὑψίστης καὶ τελειοτάτης θρησκείας. » — Τὸ Ὁχρὸν Ἀμύραντον, Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος, ἡ Κυρία Σκαρφαλοστρα, ὁ Κράθις, ὁ Τάτνης, ἡ Μαστίχα τῆς Χίου, ἡ Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου, ὁ Ἰωάννης Πραγιάτης, ὁ Χρυσόπτερος Ἀγγελος, ὁ Τρεμοσύνων Ἀγγερινὸς καὶ ἄλλοι πολλοί, ἤθελαν ἐπίσης νά ζοῦν εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸν ἴδιον σωρὸν εὐρίσκω καὶ τὴν ὠραίαν ἀπάντησιν τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς πού ἤθελε νά ζῇ εἰς τὴν Ρώμην, τὴν ἐποχὴν τοῦ σκληροῦ ἐκείνου Νέρωνος πού τὸν ἀκούω καὶ ἀνατριχιάζω, μόνον καὶ μόνον διὰ νά μαρτυρήσῃ. Ναι, ἔχω ἀκουστὰ ὅτι ὁ Νέρων κατεδίωκε τοὺς Χριστιανούς καὶ οἱ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀνεδείχθησαν οἱ περισσότεροι μάρτυρες. Ἀλλὰ τί πέθος καὶ αὐτὸς διὰ μίαν Παιδικὴν Χαράν ! . . . Φαιδρότερα, παιδιὰ μου, φαιδρότερα !

Μιά στιγμὴ τώρα νά ἰδῶ τὸν Ἀνανία, πού μου γράφει ἐκεῖ-μέσα σ. Νέρων, καὶ πάλι τὰ λέμε.

Ἄ, δὲν ἦταν τίποτε ! Ἐπεινάσε καὶ ἤθελε νά του δώσῃ « πολὺ σταφύλι μετὰ λίγη φραντζόλα ». . . Ἀκούσατε ποτέ σας ἄρρωστο νά μου γγρίζῃ . . . ἀπὸ πείνα ; Ἐξακολουθῶ.

Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλύτερος σωρὸς ! Πόσοι ἤθελαν νά ζοῦν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους ! Καὶ νά σὰς πῶ, μετὰ τὸ δικήν τους. Μὴ νομίζετε πιά ὅτι εἶμαι τόσο ἀγράμματη, ὥστε νά μὴ ξεύρω ὅτι ὁ αἰὼν ἐκείνος ἦτο ὁ « Χρυσὸς Αἰὼν » τῆς Ἑλλάδος ! Ξεύρω μάλιστα κατὰ περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἀμύραντον Γελοτοποιόν, πού γράφει ὅτι δύο εἶνε οἱ χρυσοὶ αἰῶνες : τοῦ Περικλέους διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' διὰ τὴν Γαλλίαν. Ὅχι, ἐγὼ ξεύρω καὶ τὸν αἰῶνα τοῦ Αὐγούστου διὰ τὴν Ρώμην, καὶ τοῦ πάπα Λέοντος Ι'. Πού μᾶς κάμνουν τέσσαρες, κύριε Γελοποιεῖ ! . . . Φυσικά, κάθε ἄνθρωπος θά ἤθελε νά ζῇ σὲ μίαν χρυσὴ ἐποχὴ (ὅπως τὴ δική μου, ἐπὶ Ὁθωνος, ἀλλὰ αὐτὴ, φαίνεται δὲν τὴν ἀναγνωρίζει ἡ Ἱστορία, εἰδεμὴ θά εἶχαμε πέντε χρυσοὺς αἰῶνας) καὶ ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ μας εἶνε ἐλληνοπούλα, ἐπροτίμησαν τὴν χρυσὴν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος πού εἶνε καὶ τοῦ κόσμου ὅλου ! Ἀμ' βέβαια ! Ἐναγίνετα ἓνας Παρθένων ; Δὲν βλέπετε πού εἶνε ἐρείπιον, καὶ ὅχι μόνον δὲν τὸν ξανακτίζουν, ἀλλὰ καὶ νά τὸν στερεώσουν ἀπλῶς τὸ θεωροῦν βεβήλωσιν καὶ τὸ κάμνουν μετὰ φόβον καὶ τρέμον ; . . . Ἀλλὰ σταθῆτε, διότι ἡ Ψυχὴ τῆς Λέσβου τὰ λέει πολὺ καλλιτέρα μου καὶ καλλιτέρα ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους τῆς αὐτοῦ τοῦ σωροῦ. Ἄς βάλῃ τὰ γυαλιὰ μου καὶ ἄς ἀντιγράψω ἐδῶ τὴν ὠραίαν ἀπάντησίν της :

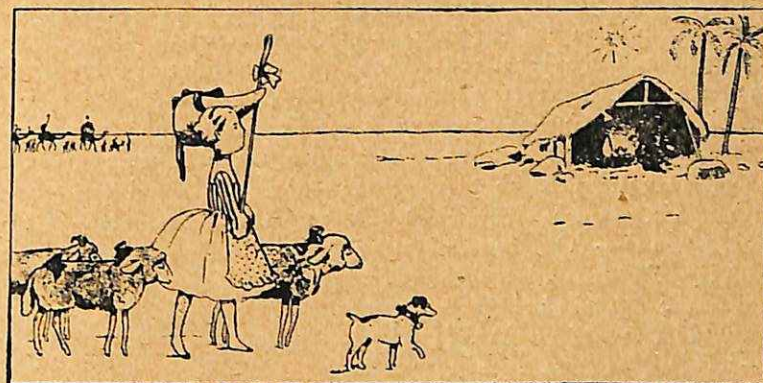
— « Ποτέ, ἔστω καὶ ἂν ἐκαθήμεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων σου, Περδίκκα, δὲν θά ἀπελάμβαναν τόσον ζω-

» ὥς τὴν ζωὴν, δὲν θά ἡσθάνομην τὴν ἐντελὴ ἐκείνην εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν συναισθάνεται καὶ ὁ πτωχότατος τῶν Ἀθηναίων φθάνει μόνον νά ζῇ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν μας. »

« Ποῖος εἴμπορεῖ νά ἀντισταθῇ, νά ἀντιλέξῃ εἰς τοὺς τοὺς λόγους τοῦ Πρόαντος, τοὺς ὁποίους ἀπηθύνουν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτε ὁ ταλαίπωρος εὐρίσκετο αἰχμάλωτος μακρὰν τῆς πατρίδος του ;

« Ποῖος θά ἤθελε νά ζῇ εἰς ἄλλους χρόνους, εἰς ἄλλους αἰῶνας, παρὰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς δόξης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ;

« Ποῖος, ἔστω καὶ ἄλλοσθενής, δὲν θά ἐζήλευε καὶ τὸν πτωχότατον καὶ τὸν πλέον ἄσημον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐξησεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Λεωνίδου, τοῦ Περικλέους ; εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἀγῶνες, αἱ τέχναι ὅλαι, ἡ μουσικὴ, τὸ ἄσμα, ἡ ποίησις, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ, τὸ δράμα, ἡ κωμῳδία, ἅπαντα

« Καὶ μιά καὶ δύο εἰς τὴν Φάτην. » (Σελ. 300, στήλ. 6'.)

ταῦτα συνεκεντρώθησαν καὶ ἐλαμψαν εἰς ἓνα τόπον, εἰς μίαν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν τοῦ ὠραίου, εἰς τὸ « ἰοστέφανον ἄστου τῆς Παλλάδος » ; ! . . .

« Ποῖος δὲν θά ἤθελεν, ἐπὶ τέλους, νά κατοικῇ εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν πόλιν, πρὸ τῆς ὁποίας ἀπασαί αἱ ἄλλαι πόλεις εὐσεβάστως κλίνουν τὸ γόνυ, εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ;

« Ἀναγνώσατε, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀναγνώσατε τὸν « Πρόαντα τὸν Νικίον », τὸ ὠραιότατον αὐτὸ βιβλίον, καὶ σὰς βεβαιῶ, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος θά σὰς καταλάβῃ, θά ἀνακράξετε :

— « Ὡ ! ἄς ἦτο δυνατόν νά κατοικῶ εἰς τοὺς χρόνους καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ! . . . »

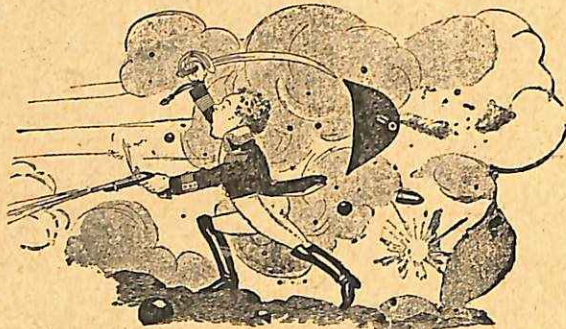
Τὰ ἴδια, ἀλλὰ ὅχι βέβαια μετὰ τὴν εὐγλωττίαν, ἀπαντοῦν ὁ Ἀρῆς, ὁ Ἀμύραντος Γελοτοποιεῖς, ὁ Δικέγαλος Ἀετός (πού θά πῶ εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν νά του δώσῃ ἓνα ἔπαινον διὰ τοὺς στίχους του.) ὁ Βρυχώμενος Λέων, ὁ Τσίρος, ὁ Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης (καὶ αὐτὸς τὰ λέγει πολὺ εὐμορφα), ὁ Βασιλεὺς Ἀντωνιάδης, ὁ Ξενιτευμένος Ναύτης, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρόδων, ἡ Ναυσικῆ (ἡ ὁποία τρελλαίνεται διὰ τὸ ἀπλῶν καὶ ἀπειριτον ἐνδυματῶν ἀρχαίων ἐλληνίδων), τὸ Παιδί τοῦ Ψηλορείτη, τὸ Ἄρθρον τοῦ Σολωμοῦ, ὁ Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος, ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίας, ὁ Ἀποικο-Κερκυραῖος (πού μ' ἐσάστισαν αἱ ἱστορικαὶ του γνώσεις), ὁ Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, ὁ Θαλάσσιος Ἀἷρ, ὁ Κλέων Β. Παράσχου, τὸ Χειμῶναρτον (τὸ ὁποῖον εἶνε κορίτσι καὶ συλλογίζεται ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους δὲν εἶχον τόσας ἐλευθερίας, καὶ οὐτε εἰς τὸ θέατρον ἐπήγγαιναν ὅπως τώρα, οὐτε εἰς τοὺς ἀγῶνας ἄλλ' ἄς ἐζοῦσε ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, λέγει, καὶ ἄς μὴ ἐπῆγαινε πουθε-νιά !) ἡ Ἐαρινὴ Ἐοπέρα, ἡ Εὐμολιπιάς, ἡ Ἀλκυονίς (ἡ θάλε νά ζῇ τότε, κυρίως διὰ νὰκούσῃ τὸν Σωκράτη) τὸ Ἰπὲρ Πατρίδος (πού ἐμπνέεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν « Πρόαν-

τα) ὁ Βράχος τοῦ Φαλήρου, ὁ Τριπτόλεμος, ὁ Ποσειδῶν τῆς Μηλίου, ἡ Σαρθὴ Φοῖβη (μολονότι αὐτὴ ἤθελε νὰ ζῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ εἶνε ἰδική της,) καὶ τὸ Δάσος Φοιρικών με κατὶ παράξενους στίχους, ποῦ ἐρώτησα τὸν Ἀνανίαν καὶ μοῦ ἐφώναξε ἀπὸ μέσα ὅτι εἶνε «τρίμετροι ἱαμβικοί.» Ἀλήθεια, ψέμματα, δὲν ξέρω. Νὰ οἱ στίχοι καὶ κρίνατε μόνοι σας :

Ἐπιφανέστερος τοῦ Περικλέους αἰὼν τίς ὑπῆρξε;
Μέσ' ἑτάς Ἀθῆναις νὰ ζοῦσα τὸ μόνον μου θνῆκρον εἶνε,
Ὅπου γεννήθησαν τόσοι φιλόσοφοι, ἔσχατοι ἄνδρες,
Μέσα ἑς αὐτὴν τὴν χρυσὴν ἐποχὴν. Συμπολίτας νὰ εἶχα
τὸν Σοφοκλῆ, τὸν Αἰσχύλον, τὸν Πλάτωνα, τὸν Εὐριπίδην
καὶ τὸν Σωκράτη, καὶ τὰλλα τὰ ἔσχα πνεύματ' ἐκεῖνα.
Ναί, τὴν κοιτίδα τῆς τέχνης, τὴν γῆν τῶν γραμμάτων τὴν θείαν.
Ἦθελα, φίλοι, καὶ θέλω καὶ πάντα θὰ θέλω νὰ ζοῦσα !»

Ἡ Σημαία τοῦ Φωτὸς ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς ὅλας τοὺς ἐκστρατείας. — Ὁ Χρυσὸς Αἰὼν προτιμᾷ τὴν Σπάρτην τοῦ Λυκούργου, (προπάντων διότι τότε δὲν ἐπετρέποντο χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα, καὶ ἔτσι οἱ νέοι δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἐπάνω των χρήματα καὶ νὰ σωτεῦν καλὰ αὐτά· ἀλλὰ καὶ ὁ μέλας ζωμός ;... μοῦ ἔδωσαν μιὰ φορὰ τὴ συνταγὴν του—ἀλάτι, ξεῖδι καὶ χοιρινὸ κρέας,—καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια προτιμῶ. . . τοὺς ντολμάδες μου !)— Ὁ Αἴμος συμφωνεῖ με τὴν Σημαίαν τοῦ Φωτὸς (ἀν καὶ αὐτὸς δὲν μᾶς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἠκολούθει τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.) — Ἡ Ροδόπη «θὰ ἐπεθύμει νὰ ζῇ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν κατὰ τὴν ποιμενικὴν ἐποχὴν, ὅτε ἐπεκράτει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀφελεία, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἄνευ ἀναγκῶν καὶ ἐπομένως ἄνευ θλίψεων» (καλὲ νὰ σκάσω ἂν ὑπῆρξε ποτὲ τέτοια ἐποχὴ !)

— Τὸ Λατομεῖον Χίου θὰ ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν ἀρχαίαν Μιτυλήνην, ποῦ ἰσχυρίζεται ὅτι ἦτο ἡ πολυθρόνη τοῦ Νῆρος τῶν Μακάρων (πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω.) — Τέλος ὁ Παρηγόριος Ἀγγελὸς ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴτε τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους, τοῦ Φειδίου κτλ., εἴτε σήμερον, ὅτε ζοῦν τὰ ἀθάνατα ἔργα των. «Ἀλλ' ἀφοῦ οὐτὸ ἐν οὐτὸς τὸ ἄλλο τοῦ εἶνε δυνατόν, κάθεται ἐκεῖ ποῦ κάθεται καὶ μένει εὐχαριστημένος καὶ κάμνει ὑπομονή.» Μπράβο, παιδί μου ! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Παρακάτω θὰ ἰδοῦμε καὶ ἄλλους ποῦ συμφωνοῦν με . . . τὴν ὑπομονή σου.

«Νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ.»
(Σελ. 302, στήλ. α'.)

Νὰ σας πῶ τὴν ἀμαρτία μου, δὲν ἐννοῶ καλὰ-καλὰ τέτοια εὐτυχία δι' ἓνα ἑλληνοπαῖδα. Καλὴ ἐχάθηκα οἱ δικοὶ μας ἤρωες διὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ κανεὶς, καὶ αἱ δικαίμας μάχαι διὰ νὰ παρευρεθῇ ;... Ἀλλ' ἂς μὴ εἴμεθα καὶ ἂ δικοὶ ! Ἄν ἔλεγαν ὅλοι τὰ ἴδια, ἂν ἐπρωτιμοῦσαν ὅλοι τὰ δικά μας, — πῶς θὰ ἐγίνετο ἡ Κυριακή μας ποικίλη με πολλὰς καὶ διαφόρους ἀπαντήσεις ; . .

Ὅπως δὴ ποτε, ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πάντα πὶο καλὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ σπίτι του...

Νὰ μία μεγάλη καὶ δοξασιμένη ἑλληνικὴ ἐποχὴ : Ἡ ἐποχὴ τοῦ 21. Νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ἓνα Κολοκοτρώνην, ἓνα Κανάρη, ἓνα Καραϊσκάκη, καὶ νὰ πολεμήσῃ μαζί των διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος του ! Καὶ ἴσως νὰ ἀνδειχθῇ ὅπως ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ! ὦ, τί εὐτυχία ! Καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν θὰ ἤθελαν ὁ Ἀειδεύς, ὁ Βασιλεὺς τῶν Μαυρῶν, ἡ Περωτὴ Καρδιά (ποῦ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τῆς φαίνεται ἀνιάρα,) ἡ Χαρὰ τῶν Γορέων (ποῦ θὰ διηγείτο τὰ μεγάλα κατορθώματα εἰς τὰ ἐγγόνια της καὶ τὰ διεγγόνια της, ὅπως κάμνει τώρα ἡ προγιαγιά της—καὶ ποῦ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ κατοική εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ φρονεῖ ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ πόθος κάθε ξενιτευμένου Ἑλλήνος) ἡ Αὔρα τῆς Νυκτὸς (ποῦ θὰ ἐπολεμοῦσε ὅπως αἱ Σουλιώτισσες) ἡ Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς (ποῦ τὰ λέγει με μεγάλην εὐγλωττίαν,) ὁ Κρίνος τοῦ Ἀργεῖου (ἡ χώρα τῶν ὄνιρων του εἶνε τὸ Σοῦλι τοῦ 21), ὁ Παροδρόμος (ξενιτευμένος καὶ αὐτός, ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα) τέλος ὁ Ἀρταγιάς καὶ ὁ Παρίσης Εὐαγγελιῆς, ποῦ γράφουν ὠραῖα καὶ οἱ δύο καὶ προτιμοῦν τὴν Ἑλλάδα τῶν Κλεφτῶν καὶ τῶν Ἀρματωλῶν.

Μπᾶ ! τί βλῆπω ; Μαζὶ με αὐτοὺς νὰ εἶναι ἓνας Ὀθωνιστὴς. Ἐπιτέλους ! Εἶνε ἡ Πορτιάς Αὔρα, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἐξοῦσε εἰς τὸ Ναύπλιον, τὴν ἐποχὴν ποῦ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπεδέχθη με τόσο ἐνθουσιασμόν τὸν πρῶτον του Βασιλέα. . . Καὶ τί φτῆναι, Πορτιάς Αὔρα ! Μὲ ἓνα λεπτὰ μοῦ δίδει σήμερον ἡ Διάπλασις διὰ μιαν ἡμέραν, τότε ἐπερνοῦσαμεν μιαν ἐβδομάδα ! . . Ἐῶγε, παιδί μου ! Μοῦ ἔκαμες τὴν καρδιά μου περιβόλι ! Χωρὶς ἄλλο θὰ πῶ στὴ Διάπλασι νὰ σοῦ δώσῃ ἑπαινον. Καὶ σοῦ ἀξίζει, γιατί ἡ ἀπάντησίς σου εἶνε καλογραμμμένη καὶ . . . μοναδικὴ κυριολεκτικῶς.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. . . τὴν σημερινήν. Εἶνε ὁ σωρὸς τῶν εὐχαριστημένων ἀπὸ τὴν τύχην των, τὴν διαμονὴν καὶ τὴν ἐποχὴν των, ἡ τῶν ξενιτευμένων, οἱ ὅποιοι ποθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ ζήσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Αἰθῆρ, παραδειγματὸς χάριν, ποθεῖ. . . ποθεῖ. . . καὶ τί δὲν ποθεῖ ! «Ὁ ἄνθρωπος—λέγει σὰν φιλόσοφος,—ἐπλάσθη διὰ νὰ ποθῇ, καὶ ὁ Πέθος εἶνε τὸ δολοφόνον ἐγγεῖριδιον (ἐτρόμαξα !...) ποῦ σπαράζει τὴ Συνείδησί του.» Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ μάταιοι πόθοι του, «δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ προτιμᾷ τὴν ἐνδοξὸν γωνίαν ὅπου τὸν ἐσφενδόνισε τῆς Εἰμαρμένης ἢ τῆς Θεῆας Προνοίας τὸ συνετὸ χέρι, με τὸν πόθο νὰ μὴ ποθῇ τίποτε ;» Νὰ φιλόσοφος, νὰ μάλαγμα ! Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ξέρω καλλίτερη φιλοσοφία ἀπὸ αὐτὴ ποῦ μᾶς κάμνει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι παντοῦ καὶ πάντοτε, με ὅ,τι ἔχομεν καὶ με ὅ,τι εἴμεθα.

Καὶ ἡ Λευκὴ Νύξ συλλογίζεται ὠραῖα : «Ἰσως δι' ἓνα Ἑλληνα θὰ ἦτο προσφιλεστέρη ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀμῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ διατὶ ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ νὰ προτιμῶμεν τὰ ἑτοιμα καὶ νὰ μὴ θέλωμεν νὰ ζῶμεν σήμε-

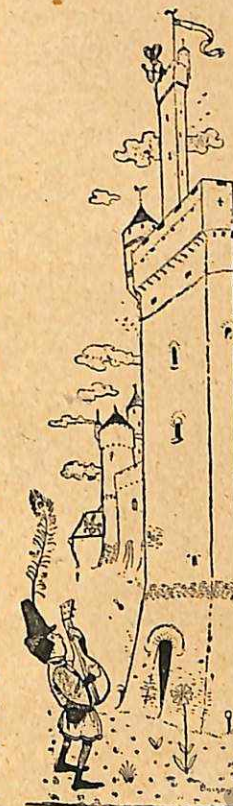
ρον διὰ νὰ ἐργαζώμεθα ὅλοι μαζί διὰ τὴν μέλλουσαν πρόδον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς Πατρίδος μας ;» Αὐτὸ λέγω καὶ ἐγώ.

Ἀπὸ διαφόρους δρόμους, με διαφόρους συλλογισμούς, φθάνουν εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα καὶ οἱ ἑξῆς : Χ. Ζερβός, Ἀγνὴ Ψυχὴ, Κωνσταντῖνος Ν. Κράνιος (αὐτοὶ οἱ τρεῖς, μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, δὲν λησμονοῦν νὰ κατατάξουν καὶ τὴν Διάπλασιν) Μαρουσία (μόνον ὡς πρὸς τὴν χώραν δὲν ἔχει ὀρισμένην προτίμησιν, διότι αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ νὰ μὴν πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος) Δροσολουστός Νύξ, Ἀντώνιος Ε. Παπαδόπουλος, Θεοτολομάγνης, Αἰαλαργιάς, Ἰππότης τοῦ Βυζαντίου, Χρυσόπτερυγον Ὀρεινός, Ἀνέλιπτος Χαρά, Ἰδαῖος Δάκτυλος, Μαγεμένη Ἀκροθαλασσιά, Ἀέλιος Ἀριστείδης, Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Μεγαλοπρεπὴς Φύσις, καὶ ἄλλοι πολλοὶ λαδωμένοι καὶ ποντικοφαγωμένοι ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω οὔτε τὰ ὀνόματά των.

Ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις αὐτοῦ τοῦ σωροῦ ἐξέχει διὰ τὴν παιδικὴν ἀφελείαν της καὶ χάριν ἡ ἀπάντησις τῆς Νυμφαίας τοῦ Παμῖου, τὴν ὁποίαν ἀντιγράφω ἐδῶ, ἀφοῦ διώρῳσα μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. (Ἐ! διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπιστολογράφου, αὐτὸ δὲν εἶνε καμμία ἐντροπή :)

« Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεπλήρωσα τὸ ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου· ἐπομένως νομίζω ὅτι εἶμαι αρκετὰ μεγάλη πλέον διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς. Ἐπικαλοῦμαι μόνον τὴν ἐπιστεῖάν σου, διότι ὡς γνωρίζεις, κάθε πρῶτον δύσκολον. Δὲν ἔχω κάμνη μακρυνὰ ταξείδια, ἐκτὸς ἐκεῖνων τὰ ὁποῖα ἔχω κάμνη μαζί σου νοσερῶς, δηλαδὴ ἀναγινώσκουσα διαφόρους περιγραφὰς ταξείδιων τοῦ Ἰουλίτου Βέρν· μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δι' ἡμᾶς τὰ παιδιὰ ἡ καλλίτερα χώρα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη κανεὶς καὶ πρὸ πάντων τὸ πατρικόν του σπίτι. Με τίποτε δὲν ἀνταλλάσσω, σὲ βεβαίῳ, τὸ ὠραῖόν μας σπιτάκι, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται σχεδὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν, περιτριγυρισμένον ἀπὸ λεμονιές καὶ πορτοκαλιές, οὔτε τὴν ἀγάπην καὶ φιλοστοργίαν τῶν ἀγαπητῶν μου γονέων, οἱ ὅποιοι φροντίζουν τόσο δι' ἐμὲ καὶ πληροῦσι ὅλας μου τὰς ὀρέξεις. Ποῦ λοιπόν, ἀγαπητή μου, καὶ εἰς ποῖαν χώραν θὰ ἐπρωτιμοῦσα νὰ ζῶ ἀπὸ τὸν παράδεισον αὐτὸν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ;

«Διὰ τὴν ἐποχὴν (αἰὼνα) προτιμῶ τὴν τωρινήν, διότι καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Παπποῦ μου ἀκούω, τώρα ὅλα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ καλλίτερα, καὶ τὰ παιγνίδια πολὺ τελειότερα. Ποῦ νὰ ἔβλεπες, ἀγαπητή μου Διάπλασις, ἓνα ὠραῖο μηχανικὸν παιγνίδι, ἓνα πῖθηκον (τὸν λέμε Τζέκο Τζέκο Δ. Φ.) ὁ ὁποῖος ἀνεβοκατεβαίνει εἰς ἓνα σχοινάκι μόνος του, σὰν ἀληθινὸς πῖθηκος ἱπποδρομίου, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Παπποῦς μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι ! Ποῦ τὰ ὠραῖα βιβλία καὶ περιοδικὰ, τῶν ὁποίων ἐξέχει ἡ ἀγαπητή μας Διάπλασις (εἶχαν τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ ἄλλου αἰῶνος Διάπλასιν ;) Ἐγὼ λοιπόν προτιμῶ τὸν αἰὼνα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶ.»

«Τὶ διασκεδαστικὴ ζωὴ !
(Σελ. 304, στήλ. β'.)

Μάλιστα. Ἐως τώρα εἴχαμεν τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρόν. Εἰς τὸ ἐξῆς ἔχομεν τὸ μέλλον. Τὸ «δολοφόνον-ἐγγεῖριδιον» τοῦ Αἰθέρος ὠθεῖ τὰ παιδιὰ νὰ ποθοῦν μέλλοντας αἰῶνας, ἀπὸ τοῦ 21ου (ὁ σημερινὸς δὲν εἶνε ὁ 20ός ;) μέχρι... μέχρι τοῦ τελευταίου, μέχρι τῆς συντελείας !

Ἀλλὰ δὲν ἀπομακρυνόμεθα ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ σωρὸς ποῦ ἔχω τώρα ἐμπρὸς μου, εἶνε τῶν παιδιῶν ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ ζοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος. Νὰ ἡ Νη-νεμία ποῦ ἐπιθυμοῦσε νὰ ζῇ εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὑπάρχουν ὑπόδουλοι. Νὰ ὁ Μέγας Λιλιπούτης, ὁ ὁποῖος ὀνειρεύεται τὸ ἔτος 2000, ὅταν ἡ Ἑλλάς μας θὰ εἶνε μέγα κράτος καὶ ἰσχυρὸν (ἀμήν !). Νὰ ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου ποῦ δὲν τῆς ἀρᾷ νὰ καυχᾶται κανεὶς διὰ τὴν δόξαν τῶν προγόνων του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδίαν του δόξαν (πρᾶγμα ποῦ θαποκνήσωμεν βέβαια εἰς τὸ μέλλον.) Νὰ ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν, ποῦ φαντάζεται τὸν Ἑλληνοπαῖδα τοῦ μέλλοντος «περιεργαζόμενον μιαν μικρὰν καὶ παλαιὰν Διάπλασιν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, καὶ κύπτοντα περιέργως εἰς μιαν γωνίαν, ἐκεῖ ὅπου εἶνε τυπωμένον τὸ ψευδώνυμόν της, ἐκεῖ ὅπου μία κάποια Δούκισσα τῶν Σαλῶν ὀνειροπολεῖ τὴν ζωὴν τοῦ 30οῦ αἰῶνος !..»

Τὰ ἴδια σχεδὸν ἀπαντοῦν ὁ ὄγκος τοῦ Μορσοπρίνου, ἡ Ἐλικονιάς Παρθένος, ὁ Ὀκῦπος Ἀχιλλεύς, ἡ Αὔρα τοῦ Πηλίου, ἡ Ἐλένη Α. Μάλλη καὶ ἡ Ντούμπλ Τρίπλ, ὅλοι ἐπιθυμοῦντες μιαν Ἑλλάδα μεγάλην, ἐλευθεράν, προωδευμένην, πολιτισμένην, ἡ δὲ Ἐλένη Μάλλη καὶ.. με προστατευτικὴν τῶν ζῶν ἐταιρίαν. (Θερμὰ εὐχαριστήρια ἐκ μέρους τῆς Πίσσας, ἡ ὁποία ἐκινδύνευσε νὰ φαγῶθῃ ἀπὸ τοὺς ποντικούς.)

Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶνε ὠραῖαι, (εἰμπορεῖτε νὰ τὰ καταλάβετε καὶ ἀπὸ τὰ γνωστὰ ψευδώνυμα.) Ἀλλὰ τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ἡ ἐπιστολὴ τῆς Φιλόχλωρης Δαφνούλας. Ἰδοῦ :

«Ἐὰν ἦμουν ἀγόρι, βεβαίως θὰ ἔλεγα χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῶ : εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν ἐφηβὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Περικλέους. Ἀλλὰ ἓνα κορίτσι τί θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἐκεῖνου αἰῶνος ; Τί ἄλλο παρὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ γυναικωνίτου !

Ἐγὼ λοιπόν θέλω νὰ ζήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα μου, εἰς αἰὼνα τῆς φαντασίας μου, εἰς αἰὼνα καθ' ὃν ἡ πατρίς μου νὰ ἔχῃ ἔκτασιν, νὰ εἶνε τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, τῆς προόδου, ἡ ἐνδοξὸς τῶν Φώτων ἐστία, ὅπως ἄλλοτε ὑπῆρξε, εἰς αἰὼνα καθ' ὃν τὸ ἅγιον δ-

«Ἐτοιμάζεται νὰ χορεύσῃ.» (Σελ. 304, στ. β'.)

νομά της νὰ προφέρεται μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δώσῃ ἓνα νέον Ὅμηρον, ἓνα νέον Αἰσχύλον, ἓνα δεύτερον Περικλέα.

«Καὶ τότε ἐγώ, ἡ Φιλόχλωρη Ἑλληνικὴ Δαφνούλα, ἀφθόνους θὰ παρέχω τοὺς κλάδους μου, διὰ νὰ στέφουν τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ δοξάσουν τὸ τιμημένον της ὄνομα !»

Τώρα φεύγομεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἐ! ὁ κόσμος εἶνε τόσο μεγάλος ! Καὶ μάλιστα ὅπως τὸν ὀνειροπολοῦν ὅλοι αὐτοὶ ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των ἀερόστατα με πηδάλιον, πτητικὰς μηχανάς, ὑποβρύχια πλοῖα,—ὅλας τὰς εὐκολίας, ὅλας τὰς τελειοποιήσεις καὶ ὅλας τὰς

ἐφευρέσεις τοῦ μέλλοντος 30οῦ Αἰῶνος, ὅχι πλέον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τῆς Ἀνθρωπότητος! Πολὺ μεγάλος κόσμος τῶντι, ἀφοῦ τότε, καθὼς λέγουν, δὲν θὰ περιοριζώμεθα εἰς τὴν μικροῦλάν μας Γῆν, ἀλλὰ θὰ ταξιδεύωμεν εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ ἐπισκεπτόμεθα τὴν Σελήνην, τὸν Ἄρην, τὴν Ἀφροδίτην... τὸν Γαλαξίαν — ξεύρω κ' ἐγὼ! Καὶ τί μακρὰ ζωὴ, ἀφοῦ τότε, μὲ τὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης, ὁ θάνατος θάρρη, καὶ οὐτε πόλεμοι θὰ γίνωνται, οὐτε τίποτε κακόν!...

Μὰ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ διαβάω τέτοια θαύματα καὶ νὰ συλλογίζωμαι... ντολμάδες! Ἄς τους νὰ καοῦν!

Ἡ Μαύρη Χιὼν π: χ: ἐφύλλομετροῦσε μίαν ἡμέραν τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1901. Ἐκεῖ, εἰς τὴν σελίδα 256, βλέπει μίαν εἰκόνα μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἰκία τοῦ 30οῦ αἰῶνος». Διαβάει τὸ σχετικὸν ἄρθρον καὶ μένει ἐκθυμῶς. Νὰ λοιπὸν καὶ αὐτὴ! Ἦθελε νὰ ζῇ τὸν 30ὸν αἰῶνα καὶ νὰ ἔχῃ ἓνα τέτοιο σπίτι κτλ.

Οἱ καλλιτέρι οἱ ἐπιστολογράφοι αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶνε οἱ ἐξῆς: Ἐπαῖος τῆς Ἀγγλίας, Μεγάλη Ἑλλάς, Μικρὸς Λέσβιος, Ζώριγκ, Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον, Οὐγάτηρ τοῦ Φαραώ, Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας καὶ Ἰδεώδες. Τὸν τελευταῖον Αἰῶνα τοῦ κόσμου θὰ ᾔθελε νὰ ζῇ ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης διὰ νὰ εἰξεύρῃ, λέγει, ὅλα ὅσα ἐγίναν καὶ θὰ γίνον ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ δὲ Θεταλὸς Καλλιτέχνης ᾔθελε νὰ γεννηθῇ ἐπίσης τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἀλλὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διότι ἐκεῖ, κατὰ τὰς προρρήσεις τοῦ Ἀγαθαγγέλου, θὰ γίνον σημεῖα καὶ τέρατα. (Ἄς εἶνε ἐγὼ γρη῏α γυναῖκα καὶ δὲν πιστεύω προφητείας μετὰ Χριστόν. καὶ τὰς πιστεύει ἓνας νέος;)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Κεντρίου εἶνε σειρὰ ἀπὸ γελοιογραφίας. Νὰ ὁ Ἀδάμ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἔπειτα ἓνας πανάρχαιος Ἀσσύριος, ἔπειτα ἓνας ἀρχαῖος Ἕλληνας, ἔπειτα ἓνας Αἰγύπτιος καὶ ἔπειτα ἓνας Ρωμαῖος. Εἰς τὴν ἄλλην σελίδα: πρῶτα ἓνας μεσαιωνικὸς Ἰππότης, ἔπειτα ἓνας εὐγενὴς Λουδοβίκου ΙΔ', ἔπειτα ἓνας Πέρσης, ἓνας ἄγριος Ἐρυθρόδερμος, ἓνας ἄγριος Ἀφρικανὸς (σὰς ἀρέσει ἡ φορεσιά του;) καὶ τέλος ἓνας ἡμέτερος Εὐρωπαῖος. Τὸ Κεντρί τοὺς ἔστειλε διὰ νὰ τοὺς καμαρώσετε καὶ νὰ διαλέξετε. Εἶνε

βλέπετε, ὅλαι αἱ ἐποχαί, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον. Ἡ μόνη ἔλλειψις εἶνε ὅτι εἰς τὴν σειρὰν δὲν ὑπάρχει καὶ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος. Ἀλλὰ τέτοιον εἰμφορεῖτε νὰ ἰδῆτε... εἰς τὴν εἰκόνα ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει ἡ Μαύρη Χιὼν.

Πάει καὶ αὐτό!...

Μένουν ἀκόμη ὀλίγοι ἀπαντήσεις, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ὁ Ἀναγνώστης τὰς χαρακτηρίζει «ἰδιορρυθμοὺς καὶ μεμονωμένους». Αὐταὶ δὲν ἀνήκουν εἰς σωροὺς καθιερώσεως μὴ μοναχῇ τῆς καὶ καθιερώσεως εἰμφορεῖ νὰ λέγῃ, παρωδοῦσα τὸ γνωστὸν δίστιχον:

Δὲν ἀπαντῶ ὡς ἀπαντοῦν οἱ ἄνθρωποι συνήθως
Ἐγὼ βαδίζω μόνη μου καὶ ὅχι μὲ τὸ πλῆθος!

Ξεῦρετε π: χ: ποῦ ᾔθελε νὰ ζῇ ἡ Κρόνι; Εἰς τὴν σημερινὴν Ἰαπωνίαν, ποῦ τὴν ἐθάμβωσε μὲ τὴν πολεμικὴν τῆς δόξαν. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπογράφεται ἰαπωνικῶς Κρέ-ὁ-Ἀν. Ὁ Μιλτιάδης Κτενᾶς ᾔθελε νὰ ζῇ εἰς τὸν μεσαιῶνα, διὰ νὰ γίνῃ ραψωδὸς ἢ τροβαδούρος. Ὁ ἐγγύρις, λέγει, ὅλην τὴν ἱπποτικὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπέξω ἀπὸ τοὺς πύργους θὰ ἐφαλλε (μὲ στίχους δικούς του) τὰ ῥώων τῆς ἐποχῆς. Μπᾶ! τί ὠραία τα εἶνε αὐτὴ ποὺ θῆτε! Ζῇ εἰς τὸν δίκου ΙΔ' καὶ ἐτοιμαζέται νὰ χορεύσῃ τὸ Βερσαλλίας... Πολὺ ματα!

εἰς τὸν κόσμον. (Ἐμένα τὸ λές, ποῦ εἶμαι οἰκονόμος, μαγειρίσσα καὶ συνεργάτα;)

Ὁ Κυπριακὸς Ἀσθὴρ ὁ ὁποῖος ἔζησεν ἕως τώρα δέκα ἔτη εἰς ἓνα αἰῶνα καὶ πέντε ἔτη εἰς ἄλλον (νὰ τὰ χιλιάση!) γράφει ἓνα σωρὸ ὠραῖα πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω τὸ συμπέρασμα τῆς συνομιλίας του μετὰ τὴν Δα Σκέψιν, διότι ἐλαδῶθηκε.

Ὁ Φρᾶ-Διάβολος ἐπιθυμῇ νὰ ζῇ εἰς ἐποχὴν «καθ' ἣν ὅχι ἡδύνατο νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀφάνταστον, τὴν μυθώδη, τὴν χιμαιρικὴν ἐκείνην εὐτυχίαν, τὴν ἐκ τῆς τελείας τελειοποιήσεως προερχομένην, τὴν ὅποιαν ἀκόμη δὲν ἡσθάνθησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τούτου...» (Ἐ, ζῆσε, Μαυρέ μου, νὰ εἶς τριφύλλι!)

Ἡ Παλλὰς ὄνειροπολεῖ τὴν Χώραν τῶν Μακάρων, τὴν Χώραν τῆς Εὐτυχίας. (Κρίμα νὰ μὴ τὴν ἔχῃ ὁ Χάρτης μου! Θὰ ἔξευρα τουλάχιστον ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν ἄλλα μὴπως τὸ Λατομεῖον Χου δὲν μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶνε ἡ Μιτυλήνη; Δυστυχῶς ὅμως... ἡ ἀρχαία!)

Ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὸς θὰ ᾔθελε νὰ ἔχῃ τὰς ὀλιγωτέρας φροντίδας καὶ νὰ ζῇ εἰς μίαν χώραν καὶ εἰς ἓνα αἰῶνα «Ἀμεριμνησίας» (Μπρὲ τὸν τεμπελάκο!)

Ἡ Διονυσία Χαλκιδεῖα, ἀπεναντίας, θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ εἰς τὸ πλέον ἀφανὲς χωρίον καὶ εἰς τὴν πλέον ἀθλίαν ἐποχὴν. Μήπως, λέγει, καὶ ὁ Βέρδης δὲν ἐδόξασε τὴν καλύβην εἰς τὴν ὅποιαν ἐγεννήθη; (Καὶ μόνον ὁ Βέρδης;) «Εὐτυχὴς ὁ θνητὸς ποῦ θὰ κατορθώσῃ καὶ τὸ ὄνομά του νὰ μείνῃ ἀθάνατον καὶ τὴν χώραν του, καὶ τὴν ἐποχὴν του νὰ δοξάσῃ!»

Ἐχετε ἀκούσῃ ποτὲ τὴν Βαρεῖα; Εἶνε μία μεγευτικὴ ἐξοχὴ τῆς Μιτυλήνης, ἀπέχουσα 3/4 τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐκεῖ ζῇ σήμερον ἡ Αὐγὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ εἶνε τόσο εὐτυχὴς, τόσο εὐχαριστημένη, ποῦ δὲν ποθεῖ τίποτε ἄλλο. Μᾶς χαρίζει ὅλας τὰς χώρας καὶ ὅλας τὰς ἐποχάς!

Ἐκεῖ λοιπὸν ἂς ὑπάγῃ νὰ ζῇ καὶ τὸ Φίλημα Σκιαῶς, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ «ποῦ γῆς ὑπάρχει χώρα εἰς ἣν νὰ φύεται τὸ ποθητὸν καὶ μυροβόλον ἄνθος Εὐτυχία...»

Μυροβόλον λέγει, καὶ νὰ ποῦ κάτι μοῦ μυρίζει... Ἄ! θὰ εἶνε ντολμάδες... Ἐπίασαν, ἐκάηκαν, ἀλλὰ... δὲν τὸ κουνῶ. Ἐγὼ ἀκόμη ἓνα γράμμα... Μὰ τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε! τί ἐξυπνο! τί ἀλατιμένον! τί εἰρωνικό! Εἶνε ἀρετὸ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ καὶ διὰ τὴν νηστεία τοῦ μεσημεριοῦ καὶ διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν Ὀθωνιστῶν. Ἡ ὑπογραφή του Κίτρινο Διαβάστε το καὶ μοῦ πῆτε, ἂν μὲ ἀγραμματοσύνην λα μοῦ τὰ γηξεύρω νὰ διακριπράγμα καὶ... γω τελευταῖο, ὁ γάδες τὴν καλλί-κιά:

«Τὰ κ-Τὰν. Ὁ Κος Περι-κλέας;

«Ἡ πύλη τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος ἔνοιξε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Περι-κλής.»

«— Ἡλθατε νὰ ζήσετε εἰς τὸν αἰῶνα μας. Μαμ' ζέλι; ἠρώτησε μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Ἐδῶ, ἐντούτοις, ὡς γνωρίζετε, χρειάζεται πολὺ μυαλό, μόνο μυαλό διὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ζωὴ καὶ... παρτὸν, δὲν μοῦ γεμίζετε τὸ μάτι!»

«Ἐπειτα ξεύρω, σὲς αἱ δεσποινίδες τοῦ Εἰκοστοῦ, θέλετε θέατρο, χορὸ, σουλαῦσο, καὶ αὐτὰ ἀπαγορεύονται ἐδῶ.»

«Πράφ! ἡ χρυσοῦ πύλη καὶ, παρ' ὀλίγο νὰ μείνω... χωρὶς μύτη!

«Ὁ αἰὼν τῆς ἀκμῆς τῆς Σπάρτης δὲν ἔχει πόρτα, θὰ εἶνε ἴσως στὸν μᾶστορ. Εἰσέρχονται! θαρραλέα, λαμβάνω ἀγέ-ρωχον ὕψος... Ὅταν ξαφνικά, βροχὴ σαπιολεμονίων μὲ ὑποδέχεται ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν.

«— Δεῖλῃ! ἐμουρμούρισε λακωνικῶς ἡ μιά. Αἱ ἄλλαι δὲν εἶπαν τίποτε, ἐμόρρασαν περιφρονητικῶς καὶ ἠρκέστησαν νὰ μοῦ λυώσουν κ' ἄλλα-λεμόνια στὸ κεφάλι.»

«— Πρόστυχη! προσέθεσε μιὰ ἐυπόλυτη ἐκεῖ. «Δὲν εἶχα χαιρετίσῃ ἓνα γέρω κουρελῆ, πφφ! «Ἡ πλύστρα ξεύρει καὶ αὐτὴ τώρα... «Ἐφυγα κατηγανακτισμένη καὶ εἰσῆλθα εἰς ἄλλην ἐποχὴν, στὸ Βυζάντιον. Διὰ τὰ ὀλίγα μου ἀργύρια ἔγινα πανηγυρικῶς δεκτὴ. Μεγάλᾳ ἀξιώματά μ' ἐπερίμεναν. Ἐχρειάζοντο ὅμως πρὸς τοῦτο ἓνα ἑκατομμύριο τρεῖς τοῦμπες στὴν Αὐλὴν. Δὲν τῆς ἔκαμα, — ἐτελείωσαν συγχρόνως τὰ ἀργύρια, — καὶ ἔφαγα ἓναν κλωτσο!!

«Θὰ πάω στοῦ Παπποῦ μου, συλλογίσθηκα καὶ μ' ἔπιασε τὸ παράπονο. Ἀγρίψε μὲ μὲ εἶδε.

«Παπποῦ, τοῦ εἶπα σταυτί, ἦλθα νὰ δοξασθῶ, νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν! — Θὰ σὲ μαλώσῃ ἡ μαμμά. ἀπῆντησε μὲ συρτὴν φωνήν, εἰρωνικῶς... θὰ κρυώσῃς!!

«Ὅχι, παπποῦ, θέλω νὰ τιμηθῶ, νὰ πεθάνω γιὰ τὴν πατρίδα, ἀλήθεια σοῦ λέω. — Πιάσου ἀπὸ τὸ χορὸ! μοῦπε καὶ μοῦδειξε τίς Σουλωτίτισσες ἐτοιμες νὰ θυσιάσθουν. Συγχρό-

νως μοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Κρύος μὲ περιέλουσεν ὁ ἰδρῶς. Ἐπωφεληθεῖσα τῶκοψα λάσπη, ἀλλὰ, πρὶν προσθῶ νὰ ὀχυρωθῶ, γιὰ πάντα, ἐντὸς τοῦ Εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸ ἀνὰ τοὺς χρόνους ταξιδίδόν μου, ἐλάμβανα ἓνα γράμμα ἀπὸ μέρους τοῦ «Στὸν καιρὸ σας, παιδί μου, δένουν στ' ἀλήθεια τὰ σκυλιὰ μὲ λουκάνικα. Ἐκεῖ νὰ μείνῃς.» Τάδε ἔλεγεν ἡ γραφὴ, τίποτε ἄλλο.»

Τίποτε ἄλλο!... Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴν κυρίαν Διάπλασιν διὰ τὰ Βραβεῖα καὶ νὰ τῆς ὑποβάλω τὴν ἐρώτησιν ποῦ ἐσυλλογίσθηκα διὰ τὴν Εἰκοστὴν Κυριακὴν.

Νὰ με πάλι! Τὰ βραβεῖα ἐτοίμα καὶ ἡ ἐρώτησις ἐγκεκριμένη:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινο Ντόμινο [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεντρί [15Ε].— Ψυχὴ τῆς Λέ-σβου [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόχλωρη Δαφνύλα [10Ε].— Νου-φαλα τοῦ Παρίσου [8Ε].— Λεικὴ Νύξ [8Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστον): Αἰθέρ. — Ναυτο-πούλα τοῦ Μεσολογγίου. — Δούκισσα τῶν Σαλῶνων. — Διονυσία Χαλκιδεῖα. — Χορὰ τῶν Γονέων. — Ἀρτανιάν. — Παρίσης Εὐαγγελινός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκάστον): Παιδικὴ Χαρά. — Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης. — Ἀποικὸς Κερκυραῖος. — Δάσος Φοινίκων. — Παρήγορος Ἀγγελοῦ. — Χρυσὸς Αἰὼν. — Οὐγὸς τοῦ Μοσοπράνου.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Δρο-σίᾳ τοῦ Φαλήρου. — Ἀδελφὴ Ψυχὴ. — Ἰ-νὼ. — Σίφνιος. — Μυ-στηριώδης Φύσις.

Χριστιαν-κὴ Παρθέ-νος. — Δι-κέφαλος Ἀ-ετὸς. — Χει-μῶνανθον. — Ταπεινὸ Γασερί. —

Γλαυὴ τῆς Ἀθηνᾶς. — Μαύρη Χιὼν. — Αὐγὴ τῶν Ἑλλήνων. — Ποντιάς Αὔρα.

ΕΥΦΗΜΟΙ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Ὅλοι ὁ-σοὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἐὰν οἱ γονεῖς ἦσαν πτωχοὶ κ' ἐπρόκει-το νὰ ἐργασθῇτε διὰ νὰ τοὺς βοηθήσετε, τί ἐπάγγελμα θὰ ἐπροτιμάτε;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ὀκτωβρίου. Ὅσοι θὰ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν θὰ εἶνε γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀπάντησις εἰς τὴν Εἰκοστὴν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως», θὰ... λαδωθῶν ἀπὸ τὸν Νιαγάρραν. Αὐ-τὰ κατ' ἐντολὴν τῆς κυρίας Διαπλάσεως.

Τελευταία Ὁρα: Οἱ ντολμάδες μοῦ ἐπετάχθη-καν. Ὁ Ἀναγνώστης, ὑποβληθεὶς δι' αὐτὸ εἰς καταναγκα-στικὴν δίαιταν, ἔγινε καλῶς.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

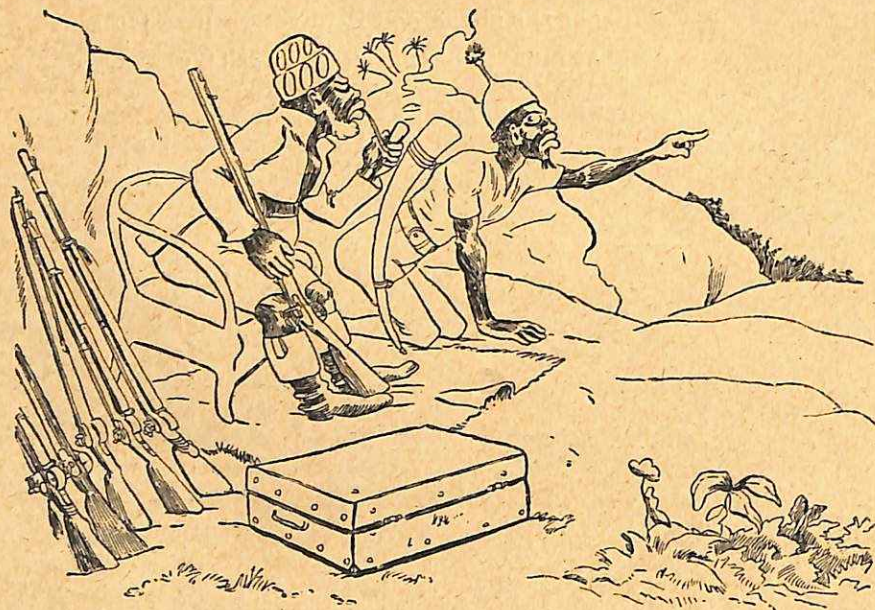
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'.

Ο Βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς μὲ τὴν ἀκολουθία του ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ κυνηγιοῦ.

Ἦταν δὲ ὁ τόπος αὐτὸς εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς λόφου, ἀπ' ὅπουμποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ ἔμπρὸς του τὸν ἀπέραντο κάμπο. Ἐκεῖ, στὸ πιὸ προφυλαγμένο μέρος, εἶχαν τοποθετήσῃ μιά πολυθρόνα καὶ εἶχαν στρώσῃ γιὰ χαλὶ ἓνα δέρμα θηρίου.

Στὴν πολυθρόνα κάθεται ὁ Κουκουμπιμπῆς μὲ μιά καραμπίνα στὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὴν πίπα στὸ ἄλλο. Κοντὰ του εἶνε στημένες καὶ γεμάτες

ἄλλες καραμπίνες κ' ἓνα κιώτιο γεμάτο πολεμοφόδια. Ἀλλοίμονο 'στὰ δυστυχισμένα ζῶα ποὺ οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ σκύλοι θὰ τὰ ξεβάλλουν ἀπὸ τὰς φωλιὰς των καὶ θὰ τὰναγκάσουν νὰ περάσουν ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν Βασιλέα!

Καὶ νὰ ἴσα-ἴσα ὁ Ἀρχικυνηγός, γονατισμένος στὸ πλευρὸ τοῦ Κουκουμπιμπῆ, ἀπλόνει τὴν χεὶρ καὶ τοῦ δείχνει. . .

Τοῦ δείχνει τὸ κυνήγι ποὺ ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται ἀφθονο. . . Καὶ δὸς του τουφεκιὲς ὁ Κουκουμπιμπῆς, ποὺ ἔμαθε καλὴ σκοποβολὴ εἰς τὸ Παρίσι. . .

Ἀλλὰ τί παράξενο ἀποτέλεσμα ἔχουν οἱ τουφεκιὲς του ; . .

Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε μεθαύριο.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Δηλαδή, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, νὰ κάμνω κ' ἐγὼ ἀργότερα δράμα καὶ νὰ τα παριστάνω εἰς τὴν σκηνὴν. Νὰ ἐκφράζω κ' ἐγὼ τὰς δικὰς μου ιδέας, ἀντὶ ν' ἀποστηθίσω τὰς ιδέας τῶν ἄλλων. . . Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου. . .

— Ἐννοῶ, διέκοψεν ὁ Πετρογιάννης, ὁποῖος ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν Γρατσιέλλαν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤξευρε κατὶ πραγματάκια. Θέλετε νὰ κάμωτε σὰν τὸν Μολιέρου.

— Καὶ τί ἔκαμνεν ὁ Μολιέρου ; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Παρίστανεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σκηνὴν τὰ ἔργα ποὺ ἔγραφεν, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἀ! τὸν γνωρίζετε τὸν Μολιέρου ; εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν ἡ μικρὰ ἡθοποιός. Λοιπὸν, ναί! ἤθελα νὰ ἐγινόμουν ἱκανὴ νὰ κάμω ὅ,τι ἔκαμνε αὐτός. Ὡ! τὴν ἡμέραν ποὺ ἐδιάβασα εἰς ἓνα βιβλίον ποὺ εἶχα ἀγοράσῃ, ὅτι ὁ Μολιέρου ἦτο ἡθοποιὸς εἰς τὰ ἰδικὰ του ἔργα, αὐτὸς, ὁ μεγάλος Μολιέρου, μὲ τὸ ὄνομά του τὸ ἀθάνατον, ἀμέσως εἶ-

πα : «Μὰ τότε, ἡ τέχνη μου δὲν εἶνε καθόλου ταπεινὴ, ἀφοῦ αὐτὴν τὴν τέχνην ἔκαμνε ἓνας τόσο μεγάλος ἄνθρωπος. Δὲν εἶνε λοιπὸν ταπεινωτικὸν τὸ ἐπάγγελμα τῆς θεατρίας, ὅπως μὲ λέγουν μερικοὶ χωριάτες. Πόσες φορὰς ἀπὸ τότε δὲν τοὺς ἐφώναξα : «Θεατρίνα, αἱ ; μάλιστα ! εἶμαι ! καὶ ὁ Μολιέρου ἦτανε » Δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς δέκα ἓνας ἐκαταλάβαινε, διότι οἱ περισσώτεροι χωριάτες οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Μολιέρου δὲν γνωρίζουν. . . Ἀλλοίμονον, ὅμως ! αὐτὸ τὸ ὥραϊον ὄνειρον φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ το πραγματοποιήσω, οὔτε ἀργότερα. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς τόσο σοφός ! . . . νὰ φάγῃ χρόνια μὲ τὴν μελέτην τῶν κανόνων καὶ τῶν ἀρχῶν. . . Καὶ ὁ βιβλιοπώλης ποὺ μ' εὕρισκε τόσο σπουδασμένην διὰ τὴν ἡλικίαν μου, δὲν φαντάζεται καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ μου λείπουν. Διότι, ὅταν τοῦ ἀπήγγειλα φύλλα ὁλόκληρα ἀπὸ τὸν Ρακίαν καὶ τὸν Κορνὴλιον, δὲν ἐσυλλογίσθηκε πόσα λάθη ὀρθογραφικὰ θὰ ἔκαμνα, ἂν μ' ἔβαζε νὰ τα γράψω ἀντὶ νὰ τ' ἀπαγγείλω. Ἀλλὰ... νὰ, ποὺ μας ἔρχεται ἡ Μουρμούρα νὰ μας φέρῃ τὰ νέα, — εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔφθανε πλέον ἡ χονδρογυναῖκα.

— Λοιπὸν ! ἐτελείωσε ! εἶπε καὶ αὐτή. Ὁ Μάριμπος δὲν λέγει ὅχι. Ὁ γέρος θὰ πῇ : Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου ! Καὶ οἱ Βερτράνδοι, αὐτοὶ λέγουν πῶς εἶνε δικὸς μας ὁ λογαριασμός. Πρέπει τώρα νὰ μὴν χάνωμε τὸν καιρὸ μας, οὔτε μὲ τὴν φλυαρίαν, οὔτε μὲ ρεμβασμούς, οὔτε μὲ φιλοσοφίας. Γρατσιέλλα, ἐσύ θὰ τοὺς φροντίσῃς, τοὺς καινούριους μας. Πρέπει ν' ἀντιγράψουν τὰ μέρη των αὐριο βράδυ δοκιμὴ, καὶ μεθαύριον παράστασις ! Πρῶτα-πρῶτα ὅμως, πᾶμε νὰ ρίξωμε μιά ματιά εἰς τὸ παιδικὸν δραματολόγιόν μας. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΚΗΝΗΝ

— Ἐρεῖς τὸ μέρος σου, Μαργαρώ ; τῆς εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, καθὼς τὴν εἶδε νὰ κάθεται καὶ νὰ ὀνειροπολῇ μᾶλλον παρὰ ν' ἀκολουθῇ προσεκτικὰ τοὺς στίχους τοῦ κειμένου τῆς.

— Ἐπάνω-κάτω. Δηλαδή γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν μέσση καὶ τὴν ἀρχήν. Μοναχὰ στὸ τέλος τὰ μπερδεύω λιγάκι.

— Ὡ ! ξέρεις τί εἶπε ὁ ἄνδρας τῆς κυρᾶς ;

— Τί εἶπε ;

— Πῶς δὲν θέλει νὰ κάμῃ τὸν ὑποβολέα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει μέρος αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐννοεῖ νὰ πῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ γιὰ καλὰ, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως.

— Μὴν ἀνησυχῇς ; ποὺ σου εἶπα πῶς δὲν ἤξερα καλὰ τὸ τέλος ; ἤθελα νὰ

εἰπῶ ὅτι δὲν τὸ καλοῦξερα ἀπ' ἐξω. Ἀλλὰ, ἐννοία σου, καὶ πάντα θὰ τα καταφέρω.

— Μὴν τύχη καὶ κάμης καμμιὰ ἀνησυχία, Μαργαρώ, κ' εὐρεθῶμε σὲ δύσκολη θέσι, καὶ μαλλώσουν τὴν Γρατσιέλλα ; Εἰς τὸ θέατρον πρέπει κανεὶς νὰ μαθαίνει κατὰ λέξιν τὸ μέρος του.

— Ναί, ναί, κατὰ λέξιν. . . ἐπανελάθεν ἀφηρημένη ἡ Μαργαρώ. Ναί, μὰ γιὰ φαντάσου, Πετρογιάννη, πῶς θὰ εἶμαι μὲ τὴν ποδίτσα, ποὺ μου ἐτοιμάζει ἡ Γρατσιέλλα, καὶ θὰ λέγω ἐκεῖνα τὰ λόγια ἔμπρὸς σὲ τόσο κόσμο, στὴν Διλλὴ ! Δὲν τρώγω πιζ, δὲν κοιμοῦμαι πιά ! ὀνειρεύομαι μονάχα ὅλη τὴν νύχτα.

— Τὸ ξέρω. . . Ἀπόψε μ' ἐξύπνισες. . . τ εἶχες μὲ τὴν κυρία σου κ' ἐφώναζες δυνατὰ αὐτὴ τὴ φράσι ἀπὸ τὸ ρόλο σου : «Δὲν εἶμαστε δὲ καὶ στεφανωμένες, κυρία Κυρατσάκη ! Ἄν δὲν σας κάνουν τὰ μουτρά μου, ὀρίστε τὴν ποδιά μου !»

— Ἀλήθεια ; ἐγὼ τάλεγα αὐτά ; εἶπεν ἡ Μαργαρώ ξεκαρδισμένη στὰ γέλια.

— Καὶ φαίνεται πῶς ἤθελες νὰ τὴν λύσῃς, τὴν ποδιά σου, γιατί ἐτιναζόσουν μέσα στὴν καλάθα !... σὰν νὰ ἤθελες νὰ με πετάξῃς ἐμένα ἔξω. Ἀκουσέ με ὅμως. . . Θέλω νὰ μου ὑποσχεθῇς πῶς θὰ ξαναδιαβάσῃς τὸ τέλος τῆς σκηνῆς σου μὲ τὴν κυρίαν Κυρατσάκη. Συλλογίσου ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, διότι ἐκεῖ τελειώνει ἡ κωμωδία.

— Ἐλα κοντὰ μου, Πετρογιάννη, εἶπεν ἡ Μαργαρώ φέρε τὸ χέρι σου.

— Γιὰ ποῖο λόγο ;

— Γιὰ νὰ βάλωμε στοίχημα ἀπὸ δυὸ πεντάρεις πῶς δὲν θὰ χάσω στὴν πρώτη παράστασι τῆς Κυρίας Κυρατσάκη, καὶ πῶς, ἂν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔχουμε ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶνε δική μου. Καὶ ξέρεις, καίμηνε Πετρογιάννη, τῆς δυὸ πεντάρεις, ἐγὼ θὰ τες πάρω !

— Ὡ! χαρὸς πολὺ, ἂν τες χάσω ! Ἐσύ ὅμως ἄκουε καλὰ τί σου ὀρμηνεύει ἡ Γρατσιέλλα. Αὐτὴ ἔχει παρμένο τὸν ἄερα τῆς σκηνῆς. . . Νά, νὰ τὴν κι' ὅλας ποὺ ἔρχεται χωρὶς ἄλλο διὰ τὴν τελευταίαν δοκιμὴν. Πρόσεχε τώρα σὲ ὅ,τι σὲ ὀδηγεῖ. . .

— Παιδάκια μου, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα σιγά-σιγά, συμβαίνει κατὶ τι ἀπίστευτον, ἔκτακτον !

— Ἀλήθεια ; Καὶ δὲν μάς το λέτε ; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ὡ! ἀπὸ τὴν κυρά. . . Μὰ ἐσεῖς ποῦ δὲν τὴν γνωρίζετε καλὰ, δὲν ξέ-

ρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον ! Φαντασθῆτε ἡ Μουρμούρα δὲν... μωρμουρίζει.

— Διότι ; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Διότι γθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μὰς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδυ τὴν ἄκουσα ἐγὼ ποὺ ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοῖχο :

«— Ἐρεῖς, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας ;... πάει κυλῶντας σὲ τροχοῦς !

« Αὐτός, μισοκοιμισμένος, δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί του ἔλεγε, καὶ τῆς ἐτραύλισε μ' ἓνα χασμουρητό :

«— Αἱ ! καὶ τί μ' αὐτό ; Τάχα δὲν κυλάει κάθε μέρα μὲ τοὺς τροχοὺς του τὸ τροχόσπιτό μας ;...

«— Οὐφ ! καίμηνε ! δὲν σου λέγω γιὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἐννοεῖται,

ρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον ! Φαντασθῆτε ἡ Μουρμούρα δὲν... μωρμουρίζει.

— Διότι ; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Διότι γθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μὰς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδυ τὴν ἄκουσα ἐγὼ ποὺ ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοῖχο :

«— Ἐρεῖς, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας ;... πάει κυλῶντας σὲ τροχοῦς !

« Αὐτός, μισοκοιμισμένος, δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί του ἔλεγε, καὶ τῆς ἐτραύλισε μ' ἓνα χασμουρητό :

«— Αἱ ! καὶ τί μ' αὐτό ; Τάχα δὲν κυλάει κάθε μέρα μὲ τοὺς τροχοὺς του τὸ τροχόσπιτό μας ;...

«— Οὐφ ! καίμηνε ! δὲν σου λέγω γιὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἐννοεῖται,

ρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον ! Φαντασθῆτε ἡ Μουρμούρα δὲν... μωρμουρίζει.

— Διότι ; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Διότι γθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μὰς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδυ τὴν ἄκουσα ἐγὼ ποὺ ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοῖχο :

«— Ἐρεῖς, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας ;... πάει κυλῶντας σὲ τροχοῦς !

« Αὐτός, μισοκοιμισμένος, δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί του ἔλεγε, καὶ τῆς ἐτραύλισε μ' ἓνα χασμουρητό :

«— Αἱ ! καὶ τί μ' αὐτό ; Τάχα δὲν κυλάει κάθε μέρα μὲ τοὺς τροχοὺς του τὸ τροχόσπιτό μας ;...

«— Οὐφ ! καίμηνε ! δὲν σου λέγω γιὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἐννοεῖται,

ρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον ! Φαντασθῆτε ἡ Μουρμούρα δὲν... μωρμουρίζει.

— Διότι ; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Διότι γθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μὰς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδυ τὴν ἄκουσα ἐγὼ ποὺ ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοῖχο :

«— Ἐρεῖς, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας ;... πάει κυλῶντας σὲ τροχοῦς !

« Αὐτός, μισοκοιμισμένος, δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί του ἔλεγε, καὶ τῆς ἐτραύλισε μ' ἓνα χασμουρητό :

«— Αἱ ! καὶ τί μ' αὐτό ; Τάχα δὲν κυλάει κάθε μέρα μὲ τοὺς τροχοὺς του τὸ τροχόσπιτό μας ;...

«— Οὐφ ! καίμηνε ! δὲν σου λέγω γιὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἐννοεῖται,

ρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον ! Φαντασθῆτε ἡ Μουρμούρα δὲν... μωρμουρίζει.

— Διότι ; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Διότι γθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μὰς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδυ τὴν ἄκουσα ἐγὼ ποὺ ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοῖχο :

«— Ἐρεῖς, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας ;... πάει κυλῶντας σὲ τροχοῦς !

τοιέλλα...» Πρέπει νὰ σας πῶ τί εἶπε καὶ γιὰ μένα ; ἤρωτησεν αὐτὴ μὲ μετριόφρονα τρόπον.

— Ὡ, ναί ! εἶπαν τὰ δύο παιδάκια. — Λοιπὸν, νὰ με συγχωρῆτε, ἀλλὰ δὲν βάζω τίποτε δικό μου εἶπε :

«Ἄν ἐρωτᾷς γιὰ τὴν Γρατσιέλλα, νὰ τὴν ἰδῇς μὲ τί ἄερα παίζει !... Ἀ, δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη ν' ἀνακατεῦθω.

«— Τὸ πιστεύω, τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας, ποὺ εἶχε ἐξυπνήσῃ πιά. Μὴν ἀνακατεῦσαι ἐσύ, γιατί θὰ τα χαλάσῃς ὅλα.

«— Τοῦ λόγου σου, δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μου πῇς τέτοιο λόγο ; μὴν τον ξαναπῇς, τὸ καλὸ ποὺ σου θέλω.

«— Ὁχι, ὅχι ! δὲν τον ξαναλέγω. Ἐν πρώτοις, δὲν ξέρω τί εἶπα. Βλέπετε πολὺ καλὰ πῶς κοιμοῦμαι...

«— Κοιμήσου λοιπὸν, καὶ σὺ παίνει !...» Αὐτὸ μ' ἔκαμε κ' ἐμένα νὰ κοιμηθῶ, καὶ τί γλυκὸ ὕπνο ! Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ξενοιάσωμε μ' αὐτό. Χθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς, δὲν ἤθελον νὰ σας διακόψω πρὶν τῆς ὥρας ἔχω ὅμως ἀκόμη ἀρκετὰς παρατηρησοῦλες νὰ σας κάμω. Ἐπιτρέπετε ;

— Ὡ ! σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἐν πρώτοις, ἡ Ρίτα δὲν ξέρει καλὰ τὸ τέλος τοῦ μέρους τῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ λέγει τῆς κυρίας Κυρατσάκη : «ἀρχίζω καὶ βλέπω πῶς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας πολὺ καλὰ τῆς πάει !», κομπιάζει καὶ πρέπει νὰ το διαβάσῃ καλὰ.

— Ναί, ναί, μὴν ἀνησυχῆτε θὰ το μάθω καὶ αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπως τὸ ἄλλο, καὶ καλλίτερα μάλιστα.

— Ἐπειτα, εἶνε καὶ κατὶ ἄλλο, ὅχι τόσο σοβαρό, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μὲ τὴν σημασίαν του. Ρι-τοῦλά μου. Εἶνε... ὅτι παραπολὺ φροντίζετε γιὰ τὴν τουαλέττα σας. Χθές, ἂν σας ἐφόρεσα τὴν ποδιά μὲ τὴν σαλιάρα καὶ τὸ σκουφάκι μὲ τὰς κορδέλλας, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ δῶ πῶς θὰ φαίνεσθε ἅμα

τὰ φορῆτε. Ἀλλὰ αὐτὸ σας ἐσήκωσε τὸν νοῦ μου ἐβάλατε τὰ χέρια σας στὰς τσέπες, τὰ ἐβγάλατε, ἐκυττάξατε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πῶς ἡ δαντέλλα τῆς ποδιᾶς ἔπεφτε ἐπάνω στὸ φουστάνι. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν πολὺ καλὰ, ἂν ἐπαίξαμε τὰς κουμπάρες. Δὲν παίζομε ὅμως κάμνομε πρόδες, ἐργαζόμεθα καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα κάμνουν κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον. Δέν μου κακίονε πού σας τα λέγω αὐτά, αἱ ;

— Ἀπ' ἐναντίας, σας εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς νὰ σὰς κακιώσω ! Ἀπὸ ἐσᾶς, ὅλα τα δέχομαι, καὶ μπάτσους ἀκόμα. Νά,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΙΝΑ ΚΑΡΔΙΑ

Βραβευθεῖσα

Εἰς τὴν Δεκάτην Ὀγδόην Κυριακὴν
(71α Διήλωση, φύλ. 10-20, σελ. 153.)

δοκιμάστε! — ἐπρόσθεσε, καὶ τῆς ἐπρότεινε τὸ μαγουλάκι τῆς.

— Ἀφοῦ το θέλετε, νά!

Καὶ ἡ Γρατσιέλλα, μὲ τὰ δύο τῆς δάκτυλα, ἐκτύπησε ἕνα ἐλαφρὸ μπατσάκι εἰς τὸ δεξιὸ μάγουλο τῆς Μαργαρώς.

— Καὶ τὸ ἄλλο, που ζηλεύει τώρα; — εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καὶ ἐπρότεινε καὶ τὸ ἀριστερό.

— Νά, γιὰ νὰ ξεζηλέψῃ ἀμέσως!

Καὶ τὸ ἀριστερὸ μάγουλο ἐδέχθη ἕνα φιλάκι ἀπὸ τὴν Γρατσιέλλα, ἡ ὁποία εἶπεν ἔπειτα πρὸς τὸν Πετρογιάννην:

— Τώρα εἰ σειρά σας. Πρέπει νὰ κάμω καὶ σ' ἐσᾶς μερικὰς παρατηρήσεις: ἅμα ὁμιλεῖτε, πρέπει πάντα νὰ βλέπετε

στὰ φορέματα — καὶ ἐκύτταξε τὴν Μαργαρώ — ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ ἀκροατήριον — καὶ ἠτένισε τὸν Πετρογιάννην. — Καὶ ἔπειτα, νὰ σας 'πῶ: Ἄμα παίζω ἕνα ἔργον πρώτην φοράν, ἢ το ξαναπαίζω ὑστερὰ ἀπὸ πολλὸν καιρὸν, πηγαίνω καὶ ρίχνω πενήντα λεπτὰ στὸ κουτί τῆς Παναγίας καὶ πάντα μου βγαίνει σὲ καλὸ.

— Ἀ! τὴν ξέρετε λοιπὸν τὴν Παναγία; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, δηλαδή, ἔχετε ἀκούσῃ τί εἶνε;

— Πῶς ὄχι; καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους ἀγίους τοῦ Παραδείσου.

— Βλέπεις, Πετρογιάννη, τί σου ἔλεγα, πῶς δὲν εἶνε ἄθεοι ὅλοι οἱ ἡθιοποιοί; Ἦταν ἕνας χωριάτης, στὸ Δουβρίνο, ποῦ εἶπε

γι' αὐτοὺς: «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, δὲν πιστεύουν οὐτε Θεὸ οὐτε διάβολο!»

— Ἐγώ, πιστεύω καὶ τοὺς δύο, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. Ἡ ΠΡΩΤὴ Τῆς ΡΙΤΑΣ

Ἡ μεγάλη ἡμέρα ἐπλησίαζε. Τὰ φορέματα καὶ τὰ σκευὴ τῆς σκηνοθεσίας ἦσαν ἐτοιμα. Τὰ προγράμματα εἶχαν κολληθῇ εἰς τὰ τελλάρια καὶ στηθῇ ἐπάνω στὰ κοντάρια ἦσαν δὲ τόσοι ἐξοχα καλλιγραφημένα, ὥστε ὁ Βερτράνδος, ἀφοῦ ἐμεινεν ἐκστατικὸς νὰ τὰ βλέπῃ, εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν Γρατσιέλλα:

«Ἦρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται διὰ τὴν παράστασιν».
(Σελ. 308, στήλ. β'.)

πρὸς τὸ ἀκροατήριον. Ὁ κόσμος που πληθύνει πρέπει νὰ σας ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ ὅλα σας τὰ κινήματα καὶ τοὺς μορφασμούς. Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῇτε παραπολὺ σιγά.

— Ἄμα θυμὸν κανεῖς καὶ λέγῃ τὰ ἀνάποδά τους στοὺς ἄλλους, διέκοψεν ἡ Μαργαρώ, τότε βγαίνει ἡ φωνὴ μονάχη τῆς! Τί καλὰ γιὰ μένα!

— Καὶ ἀκόμα, δὲν πρέπει νὰ τρώτε τὰ λόγια σας. Τ' ἀκούτε;... Ὁ αὐτὸς πῶς σας εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σας 'πῶ. Ἀφοῦ ἡ Μουρμούρα εἶνε εὐχαριστημένη, ἐγὼ δὲν πάει νὰ εἶμαι περισσότερον ἀπαιτητική. Λοιπὸν, ἀνακεφαλαιώσας! Νὰ διαβάσετε τὰ μέρη σας, νὰ μὴν ἔχετε τὸ νοῦ σας

— Ἀλλάξες λοιπὸν τὸ γράψιμό σου;

— Ὅχι! ἄλλαξα χέρι, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Τί; ἔγραφες μὲ τὸ ἀριστερό σου, πρῶτα;

— Ὅχι! ἀλλὰ ἔχω τώρα ἄλλο ἕνα δεξιὸ χέρι.

— Ἀ! αὐτὸς λοιπὸν ὁ μικρὸς ἐσκάρωσε αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ γράμματα; Δὲν ἔχει δεῦτερο λόγον, εἶνε ὅμοια σὰν τοῦ τύπου.

— Δηλαδή, μας ἔκαμε τριῶν εἰδῶν γράμματα: ἰσία, κυρτὰ καὶ ἀγγλικά.

— Ἀ! ἀγγλικά! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπῆρε καὶ τὸ ὄνομα Πήτερ-Τζῶν; Εἶνε

ἀγγλικὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἂν δὲν κάνω λάθος...

— Καὶ ἐπιτυχημένο... Πρὸ πάντων ἅμα πάμε καὶ πρὸς τὸ Καλαί. Ὅσον πηγαίνομεν εἰς τὰ μεσόγεια, τόσον περισσότερον θὰ φαντάζῃ εἰς τὸ πρόγραμμα ἕνα τέτοιο ξενικὸ ὄνομα.

— Καὶ ἡ ἄλλη ἡ μικροῦλα: Ρίτα, αἶ... Ταιριάζει μὲ τὸ: Γρατσιέλλα... Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ δοῦμε: θά μας φέρετε κόσμον μὲ τὲς ἐξυπνάδες σας αὐριο βράδυ;...

Τὰ προγράμματα ἔλεγαν:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πρώτη θέσις. 25 λεπτά
Δευτέρα " 15 "
Τρίτη " 5 "

NINETTA, σοφὴ Σκύλα.

Παλιόταικα παιγνίδια τῶν ἀδελφῶν ΒΕΡΤΡΑΝΔΟΥ.

Νέοι χοροὶ ὑπὸ τῆς Δοκ. ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑΣ
Τεχνικαὶ ἀκροβαταί.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΥΡΑΤΣΑΚΗ

Παιδικὴ κωμῳδία μονόπρακτος

Κυρία Κυρατάκη. . . . Ἡ Δὲς ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ
Φραντζεσκοῦλα ὑπε-
ρέτριά της.... Ἡ Δὲς ΡΙΤΑ

Κος Κυρατάκης, υἱὸς τῆς. Ὁ κ. ΠΗΤΕΡ-ΤΖΩΝ

Ὁ πλανόδιος θίασος εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πανηγύρεως, ἀνάμεσα εἰς ἕνα ἵπποδρόμιον μὲ ξύλινα ἀλογάκια καὶ ἕνα «διάσημον θηριοτροφεῖον».

— Καλὸ σημάδι! ἐσέφθη ἡ Γρατσιέλλα, ἅμα εἶδε τὴν γειτονίαν. Τὰ ἀλογάκια θὰ μας φέρουν παιδιὰ, καὶ τὰ μικρά που θα φοβοῦνται νὰ πάνε νὰ ἰδοῦν τὰ ἄγρια θηρία θὰ τρέχουν σ' ἐμᾶς, που δὲν εἴμαστε!

Οἱ ἄνδρες, μὲ τὰ στιβαρά των χέρια, ἔστησαν τὸ θέατρον, καὶ οἱ μικροὶ μας φίλοι ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωνται διὰ τὴν παράστασιν: Ὁ Πετρογιάννης σοβαρὲς, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι πρώτην φοράν θὰ ἐβγαίνεν εἰς τὴν σκηνήν, καὶ ἡ Μαργαρώ ὅλη χαρὰ καὶ γεμάτη μὲ πεποίθησιν πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς.

(Ἐπειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια.)

Οἱ ἀγαθοὶ Φλαμανδοὶ μεταμορφωμένοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς φορητὰ κτήνη, εἰργάζοντο ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν μιᾶς στρατιωτικῆς ζώνης ἀπὸ αὐτοκρατορικοὺς γρεναδιέρους, τοὺς ὁποίους εἶ-

γεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἑνὸς πελώριου λοχίας μὲ ἄγριον καὶ στρυφνὸν πρόσωπον.

Ἐνῶ αὐτοὶ ἐκοπίαζαν καὶ ἴδρυναν φορτωμένοι μὲ βάρη, οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ διασκεδάσουν, ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ποταμὸν μονόλεπτα καὶ δίλεπτα, τὰ ὁποῖα ἐπροσπαθοῦσαν τὰ παιδάκια νὰ πιάσουν μὲ βουτιῆς εἰς τὸν βυθόν.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ, ἕνα ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀκόμη δέκα ἐτῶν, εἰδεί κνύειν εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἐκτακτὸν ἐπιτηδεύτηκα. Τρεῖς φορές εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, μὲ νομίσματα εἰς τὰ δόντια του. Ἐξαφνα, τὸ εἶδαν νὰ κιτρινίσῃ, νὰ κτυπᾷ τὸ νερὸ μὲ τὸ ἕνα του χέρι, μὲ σημεῖα ἐσχάτου κινδύνου, καὶ ἔπειτα νὰ βυθίζεται. Ὡς φαίνεται, εἶχε πάθῃ αἰφνιδίαν νάρκην, καὶ εἶχαν παραλύσῃ αἱ δυνάμεις του.

— Γιώργη Φέχτελ! Εἶνε ὁ Γιώργης Φέχτελ! ἐφώνησαν οἱ μικροὶ τοῦ σύντροφοι.

Δύο ἀπὸ τοὺς ἐκφορτωτὰς ἔκαμαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀγχαρείαν των διὰ νὰ πέσουν εἰς τὸ νερὸ. Ἀλλὰ ὁ ἀγριωπὸς λοχίας παρενέβη κτηνωδῶς:

— Ὅλοι στὰς θέσεις σας, ταρτάτρε!

Καὶ ἐπειδὴ οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες δὲν ὑπήκουσαν ἀρκετὰ γρήγορα, τοὺς ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάρι τῆς μακρᾶς του λόγχης. Τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ μουρμουρίζῃ ἀπειλητικῶς οἱ στρατιῶται ἔλυσαν τὰς πυραμίδας τῶν ὅπλων των διὰ νὰ τὰ ἐτοιμασοῦν ἢ σύγκρουσις ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος... Ἐξαφνα εἶδαν τὴν κεφαλὴν ἐνὸς κολυμβητοῦ νὰ ξενερίσῃ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ σανιδόστρωμα τῆς πλωτῆς γερφύρας καὶ ὁ κολυμβητὴς αὐτὸς ἐφώνησε:

— Τὸν βλέπω! τὸν ἐπίασα!

Καὶ κατόπιν ἔγινε πάλιν ἄφαντος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμφανισθῇ μετὰ μίαν στιγμήν, πλησίον εἰς τὰς φορητὰς.

Ὅπως δὲν ἀμφιβάλλετε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη ἀνῆκεν εἰς ἕν σῶμα, τὸ δὲ σῶμα ἐκεῖνο μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνῆκεν εἰς ἕν πλάσμα ζωντανόν. Ἀλλὰ αὐτὸ που δὲν ἐμαντεύσατε ἴσως εἶνε, ὅτι ἐκεῖνο τὸ σῶμα καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη ἦσαν ἰδιοκτησία, μία καὶ ἀδιαίρετος, τοῦ ἀνδρείου μικροῦ μας Φραγκίσκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε ν' ἀναβιάσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸν καίμενον μικρὸν Γιώργην, μισοπνιγμένον.

Καθὼς ἄνοιξε τὸ παιδί τὰ μάτια του, μία καλὴ χοντρογυναῖκα, πλημμυρισμένη μὲ δάκρυα, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ὤρμησε πλησίον του. Ἦτον ἡ μαμά του, ἡ ὁποία, εἰδοποιηθεῖσα διὰ τὸ δυστύχημα, ἔτρεξεν ὅσον ἠμποροῦσε γρήγορα.

Τρελλῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐσέκλωσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς τὸ μικρὸ τῆς, τὸ ἐσφιγγεν ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἔκλαιε καὶ ἐγέλοσε συγχρόνως.

Ὅταν συνήλθε καὶ πρὸς τὴν πρῶτην τῆς συγκίνησιν, τῆς ἔδειξαν τὸν Φραγκίσκον ὡς σωτήρα τοῦ υἱοῦ τῆς τότε τῆς ἦλθε νέα παραφορὰ τρυφερότητος, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνίξῃ ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τῆς τὸν ἥρωά μας, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο μειδιῶν τὰ ρωμαλέα τῆς φιλήματα. Τέλος, ὅταν ἀνέκτῃ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος τῆς, ἐδήλωσεν ὅτι ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ ταχύτερον τὰ δύο παιδάκια εἰς τὸ σπίτι τῆς, διὰ νὰ τὰ ζεστάνῃ καὶ νὰ τὰ συνεφέρῃ τελείως δύο ναυτικοὶ ἐδάνεισαν τὲς μπλουζές των, μὲ τὰς ὁποίας ἐτυλίχθησαν ὁ Γιώργης καὶ ὁ Φραγκίσκος, καὶ τρέχοντες ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν καλὴν κυρίαν Φέχτελ.

— Οὐφ! ἐπὶ τέλους εἶμαι μέσα στὴν Δεναίν! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ Φραγκίσκος, καθὼς ἐπήγαινε τροχάδην ὀπίσω ἀπὸ τὴν Φλαμανδὴν... Ἡ σειρά τοῦ Γάστωνος τώρα!

Καὶ τώρα, διὰ ποίου θαύματος ὁ μικρὸς μας φίλος εὐρέθη εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἑσκιῶ, κάτω ἀπὸ τὴν πλωτὴν γερφύραν, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν που ἐχρειάζετο, διὰ νὰ σώσῃ τὸν βλαστὸν τῆς ἀγαθῆς κυρίας Φέχτελ;

Ὅπως εἶδαμεν προηγουμένως, ὁ Γάστων καὶ ὁ Φραγκίσκος εἶχαν φθάσῃ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ Σέλλα ἔρποντες μέσα εἰς τὰ σπάρτα, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ἦσαν πολὺ φουντωτά, εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Σέλλα μὲ τὸν Ἑσκιῶ, δηλαδή ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς εἰσέδυσεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Δεναίν.

Νὰ πνεύσιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ κολυμβῶντες νὰ εἰσελθοῦν ἡσύχως ὑπὸ τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν ἔπρεπε νὰ το συλλογισθῶν καν. Ὁ Γάστων εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἕνα μικρὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσέδυσεν εἰς ἕν εἶδος στενῆς στοᾶς, καὶ ἡ στοὰ αὕτη ἦτο κατασκευασμένη ὑπὸ τὸν τοῖχον τοῦ ὀχυρώματος ἀλλὰ μία ἰσχυρὰ κιγκλιωτὴ θύρα ἔκλειε τὴν εἰσόδον τῆς.

— Ἐδὼ τὰ χέρια τοῦ Πέτρου θὰ μας ἔκαμναν περίφημα τὴν δουλειά μας, ἐπιθύρουν ὁ Γάστων, ὅταν ἐκολυμβήσεν ἕως ἐκεῖ καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο φραγμένη ἡ δίοδος.

Πειστωμένος, διότι ἐκινδύνευαν νὰ ναυαγήσουν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὀργυίων ἀπὸ τὸν σκοπὸν των, ἔπρεπε καὶ ὁ Φραγκίσκος εἰς τὸ νερὸ καὶ ἐκολυμβήσεν ἕως τὴν κιγκλιωτὴν θύραν. Ἐκεῖ, μὲ πολλὴν χαρὰν του, ἐξηκρίβωσεν ὅτι τὸ λεπτὸν καὶ εὐλύγιστον σῶμά του ἐχωροῦσε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ χωρῶ καὶ περνῶ, ἐπιθύρουν ὁ Φραγκίσκος... Ὅσον διὰ τὴν εὐγενίαν σας, βαρῶν, ἐσεῖς

μείνετε εἰς τὴν γειτονία τοῦ Πέτρου! ἅμα ἐγὼ εἰσελθὼ εἰς τὸ στρατόπεδον, θὰ εὕρω εὐκολώτερα τὸ μέσον νὰ σας ἐμβάσω καὶ σᾶς, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, θα συλλέξω ὅσας ἡμπορέσω πληροφορίας.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν ἀδελφόν του, ἔπρεπε πάλιν εἰς τὸ νερὸ καὶ ἄφισε νὰ τον παρασύρῃ τὸ ρεῖμα κάτω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ἀψίδα...

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ἐπανεῖδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων πρὸς τὰ ἑμπρός του. ὁ ψευδοβραχίον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκολυμβοῦσε, ἐγύνατο πάλιν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἑσκιῶ τότε, βεβαίως πλέον ποῦ ἐπήγαινε, ἐπροχώρησε μὲ μακροβούτια, ὅσον ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοὴν του.

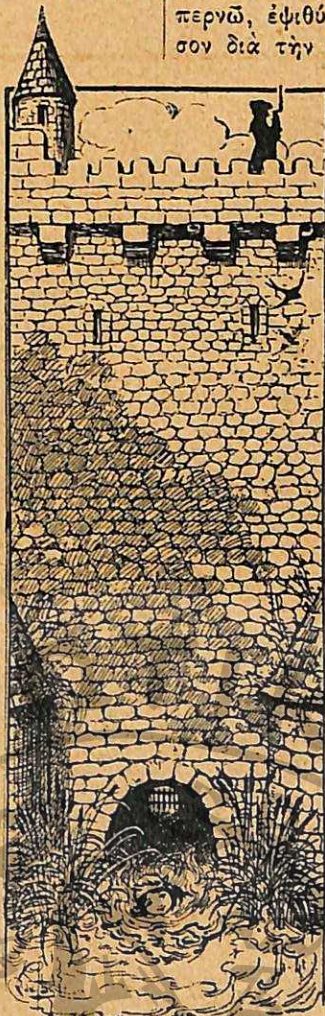
Ἐφθασε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως τὴν πλωτὴν γερφύραν, καὶ ὅταν εἶδε τὰ ἀγοράκια νὰ τσαλαβουτοῦν ἐκεῖ κοντά, ἐχάρη ἀναλογιζόμενος ὅτι

εὐκολα ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ ὡς σύτροφός των, ὅταν θὰ ἐπήγαινε νὰ ἐβγῇ εἰς τὸν παρόχθιον δρόμον.

Ἐσχεδιάζε μάλιστα νὰ πάρῃ χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸν τὰ ἐνδύματα καποῖου χασομέρη μικροῦ κολυμβητοῦ, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τον ἀποζημιώσῃ ἀργότερα... ὅταν οἱ Γάλλοι θὰ εἰσέρχοντο εἰς τὴν Δεναίν.

Τὴν στιγμὴν ὅμως, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον τοῦτο, εἶχε συμβῇ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ μικροῦ Φέχτελ, καὶ ὑπέκλινεν εἰς τὴν ἀγαθὴν του καρδίαν, ὁ Φραγκίσκος τὸν εἶχε σώσῃ μὲ τὸν κίνδυνον ν' ἀναγνωρισθῇ ἀμέσως ὡς ξένο παιδί, καὶ νὰ συλληφθῇ αὐθωρεῖ ὡς κατάσκοπος τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων τῆς Γαλλίας.

(Ἐπειτα συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

«Ἐπρεσε πάλιν εἰς τὸ νερὸ».
(Σελ. 309, στήλ. γ'.)

Ἡ διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Βουκέφαλον** ([Ε] με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἐδίδασκα τὴν μεταφρασίν σου) **Μικρὸν Ἀτιλίδαν** ([Ε] ποὺ ἐπῆγε εἰς τὸν Φασουλὴν καὶ εἶδε εἰς τὴν σκηνὴν νεκροταφεῖον καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς δὲν ἐκκοιμήθη τὴν νύκτα καὶ μάλιστα ἀρρώστῃ περαστικά) **Ἐρυθρὸν Νίκην** ([Ε] τὰποτελέσματα τῆς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ θὰ δημοσιευθῶν ἕως εἰς τὸ προσεχές) **Ἀρχιζιζάνιον** ([Ε] ποὺ με βεβαιώνει «χωρὶς κολακείας» ὅτι ποτέ του δὲν ἐδίδασκε ὠραιότερον μυθιστόρημα ἀπὸ τοὺς «Τρεῖς Ἀκολούθους» μὰ τὸ πιστεύω! **Φλωττον** τῆς **Θαλάσσης** ([Ε] τὸ ἀνέκδοτον τῆς «σαράντας» χαριτωμένου) κἀποτε θὰ τὸ δημοσιεύσω) **Ἐλεφάντην** (ὅχι, δὲν σου ἔχω θυμωσῇ καὶ μὴν ἀνυσυχῆς) εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος παντοῦ) **Περωντὴν Ἐλπίδα** ([Ε]), ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου γράψῃς διὰ ἀναπληρώσεως τὸν ἀπόντα ἀδελφόν σου ἤθελα ὅμως νὰ μου ἔγραφε καὶ... διὰ λογαριασμὸν σου) **Χαρίν τῶν Γονέων** (κάνεις τώρα καὶ φωνητικὴν μουσικὴν; ἔ, μὰ βέβαια, τὸ μάθημα αὐτὸ εἶνε δυσκολώτατον καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀρχὴν) **Χιακὸν Φάρον** (ἔχει καλῶς) **Εὐτυχὲς Μέλλον** (τὸ αἶτιον εἶνε... ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονήν) **Ξενιτευμένον Πηλιοσίτην** (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάσμα) [Ε] ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τῶν φίλων σου — προσθήκη τεσσάρων σελίδων εἰς τὸ φύλλον, — δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκπληρωθῇ ἄνευ μεγάλης αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς) **Ναυαγὸν τῆς Κυθίας** (διεβίθασα τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου [Ε] πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ὁ ὅποιος ἐπίσης ἔχει τὴν ιδέαν ὅτι κἀν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, καὶ θὰ προσπαθῇ) **Ῥωδῶδα Ἀχιλλέα** ([ΕΕ] ποῖος τὸν πιάνει τώρα! εἶνε... φοιτητής! εὐγὲ του ὅμως, ἀπὸ τόσω μικρός) **Ἐρυθρόδερμον** ([Ε] σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Δύσεων καὶ ἐχάιδεψα ἐκ μέρους σου τὴν Πίσσαν) **Ὀθῶν τοῦ Μονσοπράνου** ([Ε] διὰ τὴν... χρητικωτάτην ἐπιστολήν) **Αὐτόνομον** ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ μελετώμενον σγῆδιον) **Νόρμαν** ([Ε] εἶθε νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ ἐπιθυμία σου γρήγορα) **Βανίλιαν** ([Ε], ἂ, καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ γελάσῃς με τὸν Καραγκιόζην αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) **Ὀδδῆρα** ([ΕΕ] μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσα τὰ περὶ φιλίας περιεργάτα αὐτὰ ποὺ ἔστειλες εἰς τὸν Ἀνανίαν) **Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως** (εἰς τὸν Διαχ. τῶν Δύσεων Μαΐου-Αὐγούστου 1901 ἔγραψες ἡλικίαν 11 ἐτῶν καὶ φυσικὰ κατεστάρθης εἰς τὴν Μικρὴν Τάξιν) πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Δεκεμβρίου-Μαΐου 1905 νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν Μεγάλην; τόσο γρήγορα μεγαλύνεις ἐσὺ;) **Ἑλληνικὴν Νῆσον** ([ΕΕ] εὐχομαι λοιπὸν νὰ πεταχθῇ γρήγορα καὶ τὸ μπαστούνι) **Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι** (αὐτὸ ἔλειπε τώρα!) **Υπερ Πατρίδος** ([ΕΕΕ], τὸ ὅποιον μοῦ ἀναγγέλλει καὶ ἓνα σπουδαῖον: ὅτι ἤρχισεν ἡ προεκλογικὴ κίνησις τοῦ... Δημοψηφίσματος) ἤρχισαν δηλαδὴ νὰ ψηφίζωνται τὰ ὠραιότερα ψευδώνυμα) **Πράσινον Φύλλον** (χαίρω ποῦ σοῦ ἤξεσεν ἡ ἐκλογὴ μου) **Κλυμβήτην τοῦ Καρτείου** (δὲν σε μαλὼν, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς) **Χρυσόπτερον Ἀγγεῖον** (ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἀπλὴ σύμπτωσις) **Ἰδαν κὸν τῆς Ἑλλάδος** (ἔ, δὲν πειράζει! πάντα εἶνε καιρὸς ν' ἀναπληρώσῃς τὸ ἀπολεσθέν) **Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων** ([Ε], ναί, ἀλλὰ δὲν εἶπα πάλιν τόσον σύντομα καὶ ἀραιά) **Μικρὸν Δέσβιον** ([Ε], ὅχι, ἡ φίλο γραφία ἐν μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν ἐννοῶ τὴν χρησιμότητα τοιοῦτον Διαγωνισμοῦ) **Διογένην τὸν Σινωπέα** (ἔστειλα) **Κυανὸν Σηλήιον** ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἀλλὰ διατὶ γράφεις μὲ κόκκινον μελάνι;) **Χιόνα τοῦ Ταϊγείου** (ἔστειλα) **Σέλην Ρ.** (περιμένω) **Πολικὸν Σέλας** ([ΕΕ], ἡ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη) δ' αὖτε μισὸ φράγκο, διότι τὰ γραμματόσημα

ποῦ ἔστειλες, ὡς μεταχειρισμένα, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν) **Ποίγχιπα τοῦ Μαυροῦ** (ἔστειλα 45) **Χειμωνιάτικην Διακάδα** (ἔ, θὰ πέσῃ καὶ ὁ ἄερας! ἐκτός... ἂν ἀρχίσουν βροχαί) **Ὀμιχλώδη Ψυχὴν** (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάσμα σου ἀπαντῶ ὅσον εἰμπορῶ δὲν βλέπει τί γίνεται: καλὸς φίλος ποῦ με ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ εἶνε ἐπιεικής) **Γόνδολαν τῆς Βενετίας** ([ΕΕΕ], εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὅχι) **Μικρὸν Ἀνθοκόμον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Αὐγούστου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπέτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐκ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

429. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκαλεῖ,
Τὸ δευτέρον μου σ' ἐρωτᾷ,
Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον,
Τὸ ὅλον μέρος μηχανής.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ποιήτου.

430. Στοιχειόγραφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μάρσις,
Βασιλεῖ θὰ με γωρίσης.
Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ἀργοναυτὴς θὰ προβάλλῃ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροειτοῦ Ὀδρανου.

431. Αἵνεγμα.

Γνωστὸς βυζαντινὸς τὸ ἀρσενικὸν μου.
Χώρα ἑλληνικὴ τὸ θηλυκὸν μου.
Μονὴ ἱστορικὴ τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λαλαροῦ.

432. Κυβόλεξον.

*** = Ἐπίρρημα χρόνου.
*** = Πτηνόν.
*** = Ἐργαλεῖον
*** = Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κατσούρα.

433. Ἐπιγραφή.

ΧΕΙ
ΙΡΤ
ΧΝΙ
ΡΑΕ
ΕΙΠ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀθῶν τοῦ Μονσοπράνου.

434. Φύρδην-Μύρδην.

Ἐλπίς δαυλίπεια λαθῆνεια ἄνιμοκανοί βυ εἰσείε.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λευκάτου Ὀθρανου.

435. Λογοπαλιάν.

Ποῦς Αὐτοκράτωρ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἑθνοῦ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πιερωτῆς Καρδίας.

436. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου:

1, Μέταλλον. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αὐδίας. 4, Ἀρχαῖον χροόμετρον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστὸς τῆς Μακεδονίας.

437. Φωνηεντόλιπον.

π-φλν-σς-ρ-σς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐσθρῆς Ἐσθρῆς.

438. Γρίφος.

αν	αν	ο	ο
αν	αν	ο	ο
αν	αν	ο	ο
αν	αν	ο	ο

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀναμνήσεως τῆς Καρτίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλων 29 καὶ 30

328. Νικόλαος (Νικῶ, λαός.) — 329. Ἰασις-ἀσπίς. — 330. Ἄραφ-Ψαρά.

331. Π Μ Π 332. Βούλου πᾶσιν
Ο Ε Α ἀρέσκειν μὴ σεαυτῷ
Δ Τ Ν μόνον (Ἡ ἀνάγνω-
Κ Α Ρ Ω Τ Ι Σ σις ἄρχεται ἐκ τοῦ Β
Δ Π Ν τοῦ πρώτου τετραγώ-
Η Ο Ο νου καὶ προχωρεῖ μα-
Σ Ν Σ ἀνδροειδῶς, εἴτα εἰς
τὸ δεύτερον τετραγώ-
νον, ὅπου ἄρχεται ἐκ τοῦ Ι καὶ προχωρεῖ ὁμοί-
ως.) — 333-335. 1, Αἴ (ἄξια...) 2, Θῶς (ἔ-
ΣΩθησαν...) 3, Ἀγέλης (σχύλος ΔΔΔ' ΕΓΑύ-
γισε...) — 336. 9+8-7x6:5+4-3x2+1
= 27. — 337. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ - ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ
(Δῆμος, Ἰαπετός Ἄλλος, Πάπας, Λεμονέα,
Ἄμμιον, ΣενΕκας, ἸαΝός, ΣωτΗρία.) — 338.
Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ. — 339. Ἐι λχθ-
σι φωνήν οὐ χρὴ ζῆτεῖν (ἐν ἰχθὺς ὑφ' ὧν οἶ-
νον - χρῆζει, τήν.)

340. Αὐτόλυκος (αὐτό, λύκος.) — 341. Πίν-
δαρος - Πίνδος. — 342. Ἰάσων - Ἀῖσων. — 343.
Ἐνδύω (ἐν, δύο.)

344. ΔΑΡΕΙΟΣ 345-346. 1, Ὁ Αἴσω-
Α Α Α Κ πορ ἦτο μυθοποιός. 2,
Ρ Α Β Ε Ν Ν Α Ὁ θῶς καὶ τσακάλι
Ε Ε Α Π κοινῶς καλεῖται. —
Ι Α Ν Α Σ Σ Α 347. Διὰ τῆς συλλα-
Ο Ν Σ Ν θῆς: ΔΑ ἔλασμα,
Σ Κ Α Π Α Ν Η Μιλάνον, γλάρος,
Πλάτων, γάλατα,
ἐλαία. — 348. ΛΥΣΙΑΣ (Λέων, ΛΥσανδρος,
κιΣσός ξιφίας, Ἀλέξανδρος, ΜνημοΣύνη) —
349. Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. — 350.
Τοῖς νόμοις πείθω (Τ' εἰς νόμ. εἰς πῖ-θου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
μικρότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ τὸ Κῶμα τοῦ Δὸν ἐγγράψαν τὸ
ὑπ' ἐμοῦ συσταθὲν ἄπορον Κοράσιον. (Ε, 103)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. ταχυδρ. δελτάρια παν-
ταχθὲν ἰδίως τοποθεσίας καὶ καλλονάς. —
Μιχαὴλ Ι. Τομπάκης, μαθητὴς Γυμνασίου, Λευ-
κωσία (Κύπρος). (Ε, 104)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια. Ἐχω Κυπρια-
κὰς ταινίας ἀνταλλάσσω αὐτάς με οἰαδήποτε-
ποτε γραμματόσημα. — Θρασύβουλος Αὐτόνο-
μος, Λευκωσία (Κύπρου). (Ε, 105)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια, προτιμῶν ἐξοικίκας το-
ποθεσίας χρωματιστάς. — Georges Simmélidès, Alexandrie (Egypte) (Ε, 106)

Ἑλληνικὴ Κυρία λογία, κάτοχος ξένων γλωσσῶν
καὶ πεπειραμένη, ζητεῖ ν' ἀναλάβῃ διευθυ-
νῶν οἶκον ἢ ἀνατροφὴν παιδῶν ἢ ὡς dame de
compagnie ἐν Ρωσσίᾳ ἢ πόλει τινὶ τῆς Εὐ-
ρώπης. (Ε, 107)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, τοπο-
θεσίας, καλλονάς μόνον ἐσωτερικοῦ. — Ἀν-
τώνιος Κοκκίνης, Ἰθάκη. (Ε, 108)